

- ⊕ *Exposicions: El MNAC reivindica Ramon Pichot*
- ⊕ *Festivals: Petits Camaleons a Sant Cugat del Vallès*
- ⊕ *Avançament Editorial: 'El naixement', d'Elisenda Guiu*

US DEMANEM QUE VOTEU:

SÍ

ENTREVISTA CLARA PONSETÍ CONSELLERA D'ENSENYAMENT

'No es pot ser frívol; les partides no es guanyen fins que s'han guanyat'

MAIL OBERT DE MERCÈ IBARZ L'art d'estar junts

La Generalitat estrena un nou model d'urna per a la votació de diumenge

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

US DEMANEM QUE VOTEU QUE SÍ

VilaWeb us demana que demà, diumenge, aquells de vosaltres qui viviu i esteu empadronats al Principat acudiu a les urnes a votar que sí en el referèndum d'autodeterminació.

Estem convençuts que una alta participació i una victòria clara del sí és, no en tingueu cap dubte, la millor eina per a defensar la declaració d'independència que el Parlament de Catalunya podria i hauria de fer aquest mateix mes d'octubre. I estem convençuts també que la proclamació de la república catalana és ara mateix la millor opció per a assegurar el benestar i el creixement de la nostra societat.

No us demanem, però, que aneu a votar només per això. Us ho demanem també perquè l'intent de cop d'estat aturat el 20 de setembre al carrer i l'onada repressiva desencadenada per l'estat espanyol mereixen una resposta clara de la nostra societat, de tota la nostra societat. Una resposta en defensa no tan sols dels drets nacionals de Catalunya sinó sobretot dels drets democràtics dels catalans.

Us ho demanem també perquè la resta dels Països Catalans esperen i desitgen que el Principat protagonitzi un pas endavant d'aquest nivell històric, ara. La creació d'un segon estat independent al nostre país, Catalunya, amb Andorra que n'és el primer, serà indiscutiblement un pas important en el creixement de la consciència col·lectiva a la resta dels territoris. Quan va començar el procés una de les grans preguntes, un dubte que molts teníem, era

si afavoriria o perjudicaria la resta del país. I la resposta la sabem avui ben clarament: el procés d'independència del Principat ha anat molt a favor de tots els Països Catalans.

Finalment, us demanem d'anar a votar i votar que sí també perquè aquesta és ara mateix la millor contribució que podem fer a la resta d'Europa. Com diu Teresa Forcadell, Catalunya pot ser l'Arenys de Munt de la Unió Europea. Europa necessita exemples positius i poderosos de defensa de la llibertat i de recuperació de la política pels ciutadans. Europa necessita tornar a parlar el llenguatge de la llibertat i dels drets civils i l'exemple català pot ajudar a obrir consciències, pot ser un estímul per als europeus d'altres nacions.

Demà diumenge anirem a votar en un referèndum que tots hauríem volgut que fos diferent, acordat i debatut. Ens hauria agradat molt discutir amb tots els ciutadans de Catalunya si és millor o no un estat independent. El PP, però, ha segrestat aquest debat, segrestant sobretot els votants del no, als partidaris del qual els demana que no vagin a votar, en contra dels seus propis interessos. Però si es pensen que amb legalismes i trampes ens poden aturar, és ben evident que estan equivocats. Demostrem-los-ho demà, al carrer i a les urnes. ■

L'ART D'ESTAR JUNTS

MERCÈ IBARZ

Milers d'estudiants van buidar les aules i van manifestar-se a favor del referèndum. ALBERT SALAMÉ

**«Que demà diumenge
siguem molts els que
anem a votar i, sigui
quin sigui el vot i
fins l'abstenció, junts
construïm l'endemà»**

Aquest 1 d'octubre és un dia decisiu per a l'art d'estar junts. Trobo aquesta formulació de la política –l'amor i la cura del bé comú i l'art d'estar junts– en la declaració de Saragossa de la Lliga Internacional de Dones per la Pau i la Llibertat a propòsit de la situació catalana present. Me l'han feta arribar aquesta setmana plena de manifestos a favor del referèndum de demà. És un text molt reflexiu, una carta adreçada al president del govern espanyol i al president de la Generalitat, als quals demanen que 'apostin urgentment pel retorn de la política'. Se l'han llegida, els dos homes a qui va adreçada? No ho sé pas. El que m'importa més és que l'art d'estar junts és imprescindible d'entrada per a la societat catalana: entre nosaltres, els que anirem a votar i els que no aniran a votar. Tancar els ulls a la divisió no és bo.

Estic pensant en la setmana que ve i més, però també en demà diumenge. A la cua per a votar hi haurà gent del no, del vot en blanc, del vot nul. Diguem-ho tot, no tinguem

Interrompre rutines violentes: físiques, morals, polítiques, culturals, simbòliques

No pot haver-hi una altra política de debò que no sigui aquesta

manies, no fem veure que només importa el sí. Alegrem-nos que més gent que no pensava participar en el referèndum ho faci. Al costat de la gent del sí. És entre tots plegats que cal practicar l'art d'estar junts. Ho estic escrivint i em demano fins a quin punt els lectors d'aquest diari en som conscients, de la urgent necessitat de practicar aquesta idea de la filòsofa Simone Weil, aquella dona que va venir a Barcelona vestida de miliciana i que des de les conviccions cristianes més fonderes es va plantejar el sentit i les actuacions dels partits i el sentit mateix de la política i de la pau. Espero que demà diumenge siguem molts els que anem a votar, que ho fem junts, sigui quin sigui el vot i fins l'abstenció, i que junts construïm l'endemà i el futur.

Les dones de la WILPF (sigles angleses de la Lliga Internacional de Dones per la Pau i la Llibertat) apel·len en el seu escrit a una altra filòsofa, la italiana Luisa Muraro: política és 'allò que interromp el mecanisme de les relacions de força tant al món com a les nostres ànimes'. Són paraules que interpel·len idees molt arrelades: sobre la repressió en nom de la legalitat i la democràcia, i sobre la imposició de criteris d'organització col·lectiva en nom de la llibertat i de la democràcia. Pel que fa a la societat catalana, la que volem construir en aquest segle XXI, el verb 'interrompre' és de màxima importància. Interrompre rutines violentes: físiques, morals, polítiques, culturals, simbòliques. L'art d'estar junts. La resistència pacífica indepe ho sap. Ara toca estendre-ho.

Un apunt històric sobre la Lliga Internacional de Dones per la Pau i la Llibertat. Té una trajectòria que l'avalua, massa desconeguda. És l'organització de dones de més llarga trajectòria advocant per la pau. Va nèixer el 1915, enmig de la I Guerra Mundial, quan més de mil dones, procedents tant dels països en guerra com neutrals, es van reunir a l'Haia per mirar d'aturar la guerra. Van aprovar una vintena de resolucions que van posar les bases de la regulació internacional de negociació de conflictes i d'arbitratge, que van fer arribar a diferents mandataris. En un sentit profund, van ser les mares de les Nacions Unides. La seva filosofia va alimentar els catorze punts que van donar llum a la Societat de Nacions amb què es va cloure la guerra, precedent de l'ONU. De l'organització que a través de dos experts ha alertat aquests dies, juntament amb tantes altres veus, que les mesures del govern espanyol davant el referèndum català poden col·lidir amb els drets humans fonamentals.

A la capital aragonesa les dones pacifistes es van reunir dissabte passat, un dia abans que els càrrecs electes dels partits a favor d'un referèndum català que van ser segrestats durant hores per la ultradreta, que no els deixava sortir. L'art d'estar junts, la política entesa així, no travessa bons moments, però no n'hi ha d'altra. No pot haver-hi una altra política de debò que no sigui aquesta.

BRIGADA APORELLOS: LA TERREGADA SE'N VA A LA GUERRA

PAU VIDAL

«L'«A por ellos oééé» com a bram tribal ja ha estat pertinentment denunciat i oportunament caricaturitzat. Jo, com a filòleg, tinc l'obligació d'analitzar-lo amb rigor científic»

A la novel·la *Il resto di niente* [*], Enzo Striano explica que la cort borbònica de Nàpols va aconseguir sufocar la revolta revolucionària francòfila de 1799 llançant al carrer l'exèrcit de morts de gana anomenats *lazzari*. La turba ignorant i bàrbara salvant el cap de l'aristocràcia al crit de 'Morin els forasters'. Literalment, perquè els il·lusos que pretenien exportar a aquell regne encara avui medievalitzant les llums de la Il·lustració foren penjats a la forca. Com diria l'admirat Guillem Martínez: 'a por ellos', el concepte.

Enemic amb el qual, doncs, no comparteixen trets identitaris: nosaltres som nosaltres, ells són ells. No cal dir que aquesta diferenciació és universal. Aquí mateix també n'hem tingut exemples recents, la qual cosa no fa sinó confirmar que el discurs de la presumpta Transició es basa en una fal·làcia. Nació de nacions? Ha! De fet la dialèctica a les xarxes recull sovint aquesta dicotomia: nosaltres som els bons i ells els dolents, sense que sempre quedi clar qui són exactament ells.

Els lazzari de Màlaga, Huelva, Cadis, Algesires o Guadalajara, en canvi, sí que ho tenen clar: *ellos* som els catalans. Com a concepte, per dir-ho a la Martínez. Després podran matisar que només es referien als 'separatistes', els 'indepes', i aclarir si els seus parents (la meva mare, la teva, el teu avi, els meus cosins) van inclosos en el pack o només els '*charnegos agradecidos*'. Però això rai. Tothom té dret a odiar qui li doni la gana. La diferència rau en el grau de civilitat. L'oligarquia espanyola (borbons, cacics, alt funcionariat, elits econòmiques) sempre ha promogut l'endarreriment cultural i l'analfabetisme funcional de la gent. Un país que mira *Sálvame* és molt més manipulable que un que llegeix o estudia idiomes. Una societat tribalitzada per la tauromàquia i la veneració a *la roja* és molt més fàcil d'enviar a la guerra. Que és el que fan ara. (Alerta que les imatges són fortes. Potser alguns dels que hi surten són parents de la teva mare, del meu avi o dels nostres cosins.) I això té un preu: el retard democràtic que ara els està esclatant a la cara.

En un país que té l'insult per estilema cultural (vegeu les manis falangistes) i l'amenaça com a pura crossa verbal (ídem el regidor del PP que reclama '*hostias como panes*'), l'Aporellos

funciona perfectament com a marca. Marca España. 'Aporellos que nos comemos el mercado, aporellos que nos llevamos el Mundial, aporellos que llenamos las cunetas...' Imbatible, perquè és intraduïble. Cap altra llengua que jo conegui pot sintetitzar tan bé la càrrega d'agressivitat i de superioritat que condensa aquest crit de guerra. 'Payaso', 'te parto la boca', 'me cagon tus muertos', i tants altres que podeu llegir quotidianament a les xarxes, són mantres de la cosmogonia Torrente, aquest Lazarillo modern amb què el poble ras s'identifica perquè comparteix l'axioma que ofendre verbalment fa riure (com més 'joputas' engeguen els personatges més es cargola la platea). Però *Aporellos* és una troballa perquè va més enllà: primer, es desprèn de l'aspror del vilipendi; i segon, es revesteix de causa noble invocant el col·lectiu. 'Vamos a por ellos, que son pocos y cobardes'. Immediatament,

en l'imaginari del destinatari es materialitzen des de Millán Astray fins a Sergio Ramos, la fúria i la Legión Cóndor.

Mig segle després d'aquella revolució esclafada, el regne de Nàpols va necessitar l'escombrada piemontesa per espolsar-se la paparra borbònica. Però l'herència de tants segles de misèria moral és poderosa. Avui dia, la Campània continua essent la regió italiana amb el contrast social més acusat: una intel·lectualitat i

Manifestació d'ultres espanyolistes davant Catalunya Ràdio.

ALBERT SALAMÉ

un estament acadèmic de primera magnitud al costat d'una nombrosíssima classe baixa semi-analfabeta que malviu entre la delinqüència i l'*arrangiarsi* (forma de vida consistent a sobreviure en equilibri entre la precarietat i la il·legalitat).

Per sort per a nosaltres (i per a ells!), també hi ha l'altra Espanya. La que es manifesta a Madrid en suport del dret a decidir, la que s'avergonyeix del *pormiscojones*. La que aquests dies està rebent missatges com el del polític Carles Ferreira. Jo no crec que aquesta gent siguin tots d'esquerres. És més, estic segur que entre la pleballeja que aquissen la guàrdia civil n'hi ha molts que deuen votar la Susana Díaz. Però tant se val. De dretes, d'esquerres o del mig, tant de bo que s'acompleixi el que Ferreira i tants altres els auguren: que el terratrèmol català sacsegi prou Espanya per fer caure la teranyina borbònica-franquista d'una vegada. Que aquest *ellos* s'adreci finalment als qui de debò els tenen agafats *porsuscojones*.

[**Il resto di niente* encara no està traduïda. Ara és l'hora, editors]

[** Jordi Badia proposa *Piulet* per al personatge de dibuixos animats. Per als agents de la PN, jo m'estimo més *piolins*, per la mateixa raó que dels altres en diem *picoletos*]

EL VENT BUFA ON LI PLAU

JOAN RAMON RESINA

Els clavells han esdevingut un dels símbols de la Revolució dels Somriures. ALBERT SALAMÉ

«Aquells que, de Catalunya estant, fan els ulls grossos a la repressió o la victoregen són mentalitats acriaturades per anys de servitud i dependència»

Jo encara era alumne de primària quan el règim s'autocelebrava amb la propaganda dels seus *25 años de paz*. Aquella pau era l'argument suprem contra unes llibertats que, deien, havien dividit Espanya i l'havien conduïda a una situació tumultuosa. D'altres, més joves, recordaran les sacsejades finals d'aquell règim i les amenaces de catàstrofes i violència que, en la mesura que existiren, eren provocades pels seus guardians. Els quaranta anys posteriors a aquell final que tan poc tingué de *Götterdämmerung* els he viscut majorment fora d'Espanya, convertit a una altra societat i a unes idees diferents de les patètiques dosis de nacionalisme i autoritarisme que ens servien a escola i que els nens espanyols i alguns catalans d'aquelles fornades sembla que no han eliminat del seu sistema. Avui estic content perquè, quan comença a tancar-se l'arc de la meva vida escolar, veig acomplir-se el somni que m'ha perseguit tota la vida: la transvaloració dels valors, que deia Nietzsche, i que fa que la catalanitat, que els anys cinquanta i seixanta era mirada d'esquitllentes i tractada com una màcula, i que al llarg dels

La voluntat popular ha donat fermesa a una societat que semblava flonja i desmoralitzada, i avui ser català és un motiu d'orgull

Són mentalitats arnades i recloses en actituds bunqueritzades, amb un concepte sorprenentment orgànic de la democràcia

gairebé vint-i-cinc anys de pau socialista es va voler enterrar sota la imatge d'un arcaisme ruralitzant i retrògrad, avui no sols esclati amb el plomatge del cigne que havia estat l'ànec lleig, sinó que per un instant representa l'avantguarda dels valors universals de llibertat, dignitat, determinació i solidaritat. Aquests valors ho són efectivament i no retòricament perquè han estat comprats amb la penyora del risc personal per molta gent a qui no han doblegat ni amenaces ni buides declaracions d'amor ni apel·lacions a l'interès més vil. En posar a prova la voluntat de cadascú, la revolució catalana ha centrifugat els qui es movien per aquestes passions. La voluntat popular ha donat fermesa a una societat que semblava flonja i desmoralitzada, i avui ser català és un motiu d'orgull.

Catalunya s'ha retrobat amb si mateixa i l'esperit català, que el Dr. Trueta va testimoniar al món just en el moment que semblava extingir-se, ja fa anys que creix i s'aferma i es manifesta. Avui aquest esperit són els bombers de Barcelona aixecant una gran vela estampada amb una urna i el mot 'democràcia', i són els centenars de músics que entonen 'Els Segadors' davant la catedral. Són els escaladors d'Osona que, per penjar un sí ben afirmatiu damunt el paisatge, es passen com equilibristes de circ damunt l'abisme. I són els estudiants que, després de dècades, tornen a convertir la universitat en un feu de la resistència a un estat que confon les armes amb lleis. I els advocats que es prometen defensar tots els imputats per sedició democràtica, i la gent gran que durant anys han portat el pes d'aquesta revolució pacífica, relligant les generacions de la guerra civil i dels mil·lenaristes que avui assoleixen l'edat de votar. I són també els germans valencians i balears, i els rossellonesos i els de la Franja que es manifesten solidàriament per la catalanitat compartida en democràcia. Hi ha país, perquè l'esperit revifa. I hi haurà país siguin quins siguin els esdeveniments de diumenge, perquè aquest moment històric no ens l'arrabassarà ningú. I perquè, passi el que passi, ningú podrà tornar a tancar l'esperit dins un coll d'ampolla.

Aquells que, de Catalunya estant, fan els ulls grossos a la repressió o la victoregen són mentalitats acriaturades per anys de servitud i dependència. És gent incapaç de concebre la llibertat més enllà del baix sostre de la seva consciència limitada per una història de la qual algun dia van creure ser-ne els agents quan en realitat els la van fer. Són consciències limitades per una autoritat de la qual es creuen partícips perquè els ha pres la imaginació necessària per rebel·lar-s'hi. Avui els partits del règim s'han multiplicat, però la impressió és la mateixa que quaranta anys enrere. Són mentalitats arnades i recloses en actituds bunqueritzades, amb un concepte sorprenentment orgànic de la democràcia: posicions residuals que lluiten per conservar els privilegis de la injustícia que han administrat durant massa temps i que avui ja no troben cap més recer que la reacció davant una història que se'ls gira en contra. ■

CLARA PONSATÍ

‘No es pot ser frívol; les partides no es guanyen fins que s’han guanyat’

Entrevista a la consellera d’Ensenyament vint-i-quatre hores abans de la jornada històrica del referèndum d’autodeterminació

PERE CARDÚS

Bona part dels punts de votació del referèndum d’autodeterminació de Catalunya són escoles i centres educatius. Per això, el paper del Departament d’Ensenyament és decisiu per al bon funcionament de la jornada històrica de diumenge. Parlem amb la consellera Clara Ponsatí, que enmig de la voràgine política d’aquests dies ens ofereix uns minuts per a parlar de com pot anar tot plegat. Ponsatí va entrar al govern amb els canvis del juliol i hi arribava amb una motxilla de gran experiència acadèmica internacional i un prestigi evident entre els intel·lectuals. Ara Ponsatí se la juga al costat de tot el poble de Catalunya i n’és conscient. Ho explica a continuació:

—La comunitat educativa s’ha activat amb molta força en defensa de la democràcia i el referèndum. És un símptoma molt positiu.

—És clar. Molt. Perquè són els usuaris habituals de la majoria dels llocs on es produiran les votacions aquest diumenge. Per tant, és molt d’agrair que hi hagi tants voluntaris amb ganes d’ajudar.

—Hi ha molts centres que han organitzat activitats el cap de setmana. Per protegir les urnes, però també per mantenir el to positiu i alegre que ha tingut el procés?

—Aquesta activitat i aquesta actitud dona una gran imatge de com som i què fem. Totes aquestes iniciatives d’escola oberta són les que fem habitualment els caps de setmana amb els plans educatius d’entorn i les activitats extraescolars que es fan després de les hores lectives. Aquest cap de setmana serà especialment intens.

—Davant l’amenaça i la repressió de l’estat, el govern ha decidit assumir tota la responsabilitat i deslliurar-ne els funcionaris i els ciutadans? També en la comunitat educativa?

—Amb la llei a la mà, absolutament ningú no hauria de tenir responsabi-

litats legals per haver organitzat un referèndum. Ni tan sols el govern. Això que fem és legal i legítim. És cert que el govern espanyol no ho veu de la mateixa manera i el Tribunal Constitucional ha intervingut i ha posat en marxa els moviments de la fiscalia. Nosaltres estem confiats que, si es compleix la nostra percepció que els catalans que volien fer aquest referèndum van a votar, farem un pas endavant que ens permetrà de treure'ns de sobre aquestes amenaces. Si la majoria dels catalans que aniran a votar voten que no, aleshores segurament tindriem un problema. De fet, tindriem un problema personal els membres del govern que ens hem compromès i Catalunya entraria en una fase absolutament diferent.

—**La millor garantia perquè no hi hagi conseqüències negatives de tot plegat és una gran participació?**

—Si hi ha una gran participació, totes les amenaces quedaran en paper mullat.

—**S'arriba al dia de la votació amb bona premsa internacional des de la perspectiva catalana. Això reforça l'estat d'ànim del govern?**

—Sempre he tingut la convicció que el referèndum era l'eina per a visibilitzar al món i a nosaltres mateixos que calia la independència. Ha permès de posar en relleu la manera d'actuar de l'estat espanyol. En la mesura que l'estat espanyol ha estat incapaç de negociar i ha demostrat com pot actuar amb exemples com el del dia 20 de setembre [detencions de membres del govern i assalts als departaments] amb aquesta imatge tan autoritària i poc respectuosa, tinc la impressió que ha perdut molt terreny a la comunitat internacional. I nosaltres n'hem guanyat molt. També a casa nostra. Gent que era escèptica i s'ha desvetllat i anirà a votar. Una situació en què es violen ostensiblement els drets humans al cor de la Unió Europea no podia passar desapercebuda. És sorprenent que encara no hi hagi un pronunciament de Brussel·les. Segurament hi ha moltes converses

discretes. En qualsevol cas, la premsa lliure internacional sí que és sensible a aquestes situacions.

—**Després del 9-N es va saber que hi havia hagut pressions i amenaces d'inspectors d'Ensenyament als directors dels centres. N'heu detectat, aquests dies?**

—Hem detectat algun cas. Casos puntuals. Hi ha hagut algun espontani que s'ha afegit a l'activitat de la fiscalia.

—**A la consellera d'Ensenyament del 9-N, Irene Rigau, li exigeixen el pagament d'una multa econòmica molt forta. Us fa rumiar, això?**

—Fa respecte. No es pot ser frívol. Les partides no es guanyen fins que no s'han guanyat. I jo he assumit un risc en aquesta partida. Però vaja, l'he adquirit sabent on em posava. No és pas un accident, que jo sigui aquí. Tinc la convicció que faig allò que he de fer. Si es demostrés que he estat molt equivocada, en el sentit que els catalans desautoritzen aquest diumenge el govern, n'hauré de pagar les conseqüències.

—**Dilluns les escoles obriran com sempre...**

—Bé, el sindicat USTEC ha convocat una vaga. El Departament de Treball ha decretat uns serveis mínims molt generosos i, per tant, no hauria de tenir gaire incidència. Més enllà de dilluns, no m'atreveixo a fer previsions.

—**Què us diuen els vostres amics de les universitats de l'estranger on heu passat anys?**

—Aquests dies, com que la notícia sortia a la premsa, els amics que saben queestic en aquesta aventura m'enviaven missatges de xoc. Estaven sorpresos, molt sorpresos, que aquesta repressió política passés a la cosmopolita Barcelona. 'Com és possible?', em deien, 'Aquests tipus s'han tornat bojós?' La majoria de missatges que rebo constantment són de preocupació per mi: 'Estàs bé?' Jo també em preocupo sovint pels amics turcs que tinc quan són allà.

Si es demostrés que he estat molt equivocada n'hauré de pagar les conseqüències.

Que les urnes de la democràcia es quedin a les escoles serà un bon missatge

—**Les urnes que s'han presentat i que es faran servir demà aniran bé a les escoles i els instituts per guardar retoladors, llapis, material escolar...?**

—Convido els responsables de les urnes a deixar les urnes a les escoles una vegada hagin fet el recompte. No tan sols seran un record magnífic, sinó que seran molt pràctiques i útils. Que les urnes de la democràcia es quedin a les escoles serà un bon missatge. ■

PEP RIERA

‘En moments així cal plantar cara: és la lluita per la llibertat i la democràcia’

Entrevista amb l'històric líder d'Unió de Pagesos en la mobilització de centenars de tractors en defensa del referèndum

P.C.

PERE CARDÚS

Els pagesos són un símbol de lluita a Catalunya. Les imatges de les tractorades en defensa dels drets socials i les llibertats polítiques no són cap novetat. Aquests dies es mobilitzen d'una manera evident, amb els tractors i les estelades, en defensa de la democràcia i de l'exercici de

l'autodeterminació en el referèndum de diumenge. Avui s'han plantat a Barcelona centenars de tractors vinguts en columnes de diverses comarques per protestar davant de la delegació del govern espanyol, a la cruïlla del carrer Mallorca i el carrer Roger de Llúria. Un dels crits més forts ha estat 'Els tractors

sempre seran nostres!', una versió molt aconseguida del crit dels 'carrers'. Un dels pagesos de primera fila, com no podia ser d'una altra manera, era en Pep Riera, del Maresme, ex-portaveu d'Unió de Pagesos. Riera ens ha atès enmig dels tractors i assegut a la roda del seu, que 'ha anat a totes les batalles'.

—Per què heu vingut a Barcelona avui?
—Volem que es vegi que en aquesta aventura col·lectiva que és poder votar diumenge, una qüestió de llibertats fonamentals, —la independència és un altre capítol— nosaltres no som un món a part. Nosaltres, encara que no arribem a l'1 per cent de població activa, sempre que hi ha hagut lluites col·lectives hi hem participat. Per tant, no és cap novetat que avui baixem a Barcelona. Insisteixo: és la lluita per la llibertat i la democràcia. Volem donar la cara i plantar cara. Perquè en moments així cal plantar cara. I sobretot, passi el que passi i peti qui peti, diumenge votarem.

—Es diu que els tractors poden servir per protegir els col·legis electorals. Com ho veieu?

—No cal. Hi serem. Però no cal que hi portem els tractors. Pot ser que en algun lloc es faci una mobilització davant dels col·legis amb els tractors. Pot ser que això passi en alguna comarca. Però n'hem parlat en les assemblees, la última ahir a Cabrera, i volem ser-hi en persona. Volem votar. I els pagesos hi serem. En circumstàncies especials com aquesta, els col·legis electorals han d'estar plens. Els hem de protegir amb la presència de la gent. I molt abans de les vuit del matí, eh?

—Els pagesos, els bombers, els estibadors... us guanyeu l'estima de moltíssima gent.

—Sí. Ahir van ser els bombers. El tractor és un símbol de mobilització. I de llibertat, també. Identifica la pagesia, que és un col·lectiu petit, però cony, que som per tot al territori. Per tant, avui ens ha semblat que calia sortir. I per això hem sortit a tot Catalunya. Han de veure que hi som.

—La pagesia hi té molt a guanyar, amb la independència?

—No ho fem ni ho volem només per raons econòmiques. Ho expliquem pertot arreu per no enganyar ningú. Quan ens diuen que quedarem fora de la Unió Europea, diem que és possible

S'han plantat a Barcelona centenars de tractors vinguts de diverses comarques per a protestar davant de la delegació del govern espanyol. ALBERT SALAMÉ

que això passi temporalment perquè hi haurà el vet de l'estat espanyol. És clar que els ajuts de la Política Agrària Comunitària s'haurà de compensar amb recursos propis. Que hi són. Després, el primer interessat a negociar la reintegració de Catalunya a la UE, aquest sí per raons econòmiques, serà l'estat espanyol.

XXXXXX XXXX XXXXX XXXX XXXXXX
XXXX XXXXX XXXX XXXXXXXX XXXX
XXXXXX XXXX XXXXX XXXXXXXX

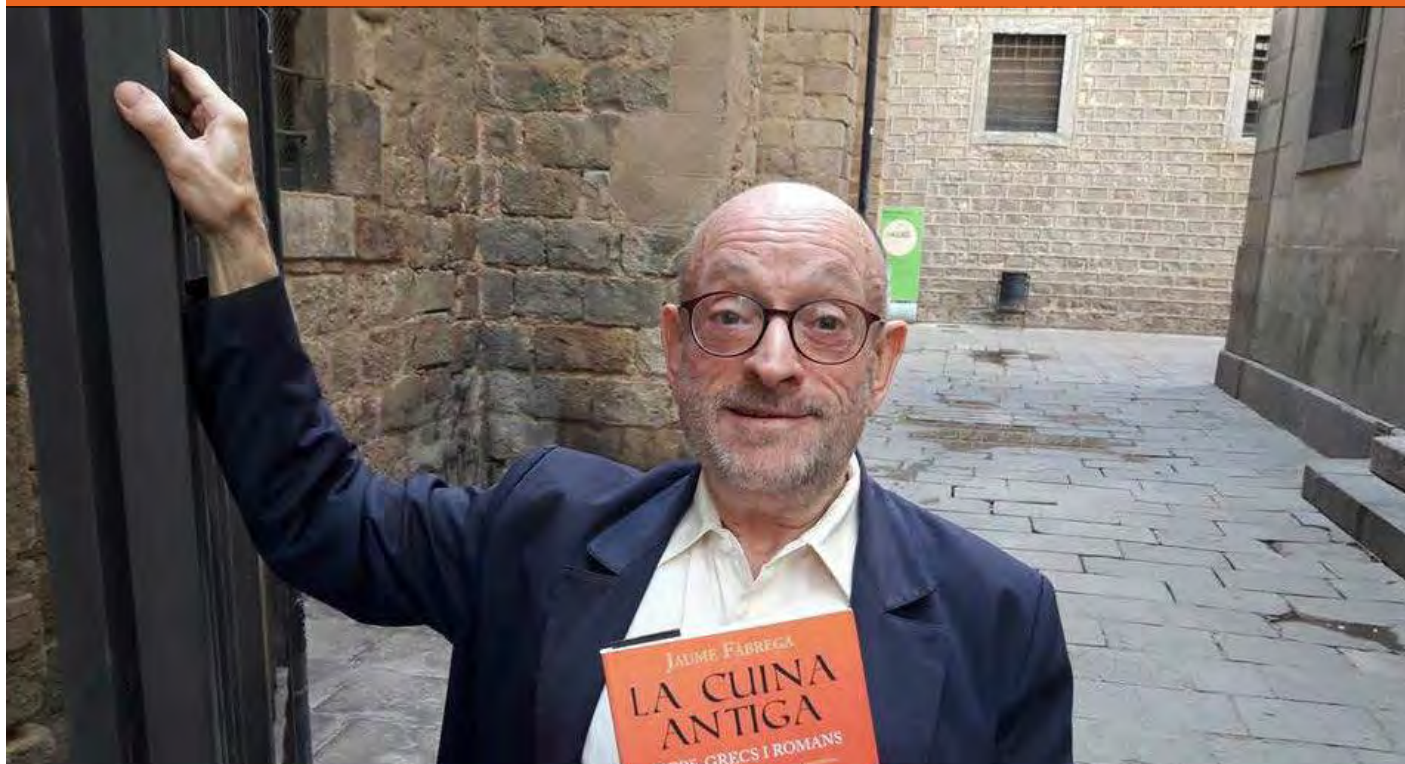
—Hi ha un crit que es fa al final dels actes independentistes que és 'visca la terra'. El deveu sentir molt vostre...

—Visca la terra... i mori el mal govern! Sí que ens agrada molt, aquest, però també ens agrada molt el 'Visca Catalunya lliure'.

JAUME FÀBREGA

‘La majoria de gastrònoms, fins i tot els que escriuen en mitjans catalans, són espanyolistes’

Acaba de publicar el seu setanta unè llibre sobre cuina, dedicat en aquesta ocasió a la dels ibers, grecs i romans

S.B.

SEBASTIÀ BENNASAR

Jaume Fàbrega (Pla de l'Estany, 1948) és un tipus afable i parlador, però d'idees ben fermes. Incansable divulgador del fet gastronòmic nostrat, ha publicat setanta-un llibres de cuina de tota mena, des d'enciclopèdics fins a divulgatius. Aquest

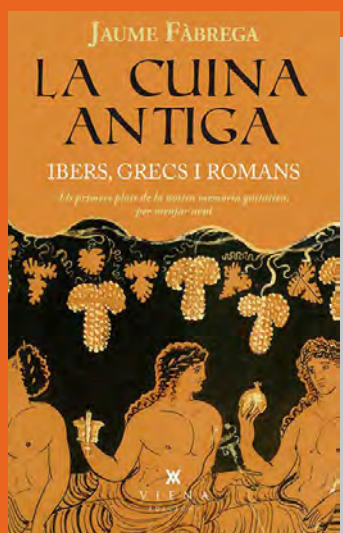
savi de la gastronomia no atura quiet mai –les seves crides a les xarxes socials dels darrers temps per a trobar maneres i formes de dir sobre tota mena d'aliments són incessants– i ara ha lliurat a impremta el volum La cuina antiga, en què parla sobre què i com menjaven els ibers,

els grecs i els romans que van habitar la Catalunya actual. Fàbrega s'endinsa en la memòria dels nostres primers plats en aquesta obra publicada per l'editorial Viena. I és clar, comencem parlant dels ibers i acabem parlant sobre la manera com la independència de Catalunya pot

Ara mengem molts productes que els romans consideraven exquisits, com els bolets, l'ou de reig, les tòfones o les ostres

La cuina antiga (Viena Edicions), l'últim llibre de Jaume Fàbrega, parla sobre què i com menjaven els ibers, grecs i romans.

afavorir la cuina catalana. Tan a l'abast de la mà com una esferificació de Ferran Adrià?

—En llegir el vostre llibre ens adonem que potser no som tan lluny com ens pensàvem dels nostres ancestres, moltes coses que menjaven ells les continuem consumint avui dia...

—La meva mare diria allò de 'sempre han tingut bec les oques'. Ara mengem molts productes que els romans consideraven exquisits, com els bolets, l'ou de reig, les tòfones o les ostres. Jo sóc d'una comarca on es menga molt de fesol menut, que ja es coneixia i que es feia servir en les temps antics. El llibre demostra que hi ha molts aliments que es feien servir en l'antiguitat que ara continuem menjant, i en molts de casos en receptes molt semblants a les de llavors. És cert que alguns aliments s'havien perdut i han tornat, com per exemple la faraona, que en diuen a Mallorca, que s'ha tornat a introduir, però sí, la nostra cultura gastronòmica és antiga.

—En part, també hi ha un component de sort, com en el cas dels cargols: d'un incendi fortuït en surt un plat exquisit.

—I tant, la troballa del cargol és única, però has de pensar que després la cosa es va anar sofisticant i llavors ja en menjaven com ho fem nosaltres avui dia.

—Escolteu, us queden coses a dir després de més de setanta llibres de cuina publicats i d'haver obtingut els màxims reconeixements per la vostra obra?

—I això no és res, mira, encara en tinc vint-i-cinc o trenta al calaix que no troben editor, especialment els assaigs culinaris. Costen de col·locar.

—De què parreu, quan parreu d'assaig culinari?

—Per exemple, en tinc un, que jo sempre dic que és el meu llibre més important, sobre l'alimentació en el

Quixot, que desmunta molts de mites espanyolistes sobre Cervantes. M'he dedicat a analitzar la societat del seu temps a través dels aliments que apareixen al llibre i demostro, entre més coses, que Cervantes era jueu. Per a mi és un llibre interessantíssim, com uns que tinc sobre la cuina i la religió o la cuina de les dones, però no té editor. Els que sí que tenen editor i que sortiran aviat són un sobre la cuina del Císter i un sobre la cuina dels drapers.

—Així doncs, no pareu de treballar...

—No. Tinc setanta-un llibres publicats i tots els inèdits que hem anomenat perquè gaudeixo moltíssim d'això que faig. De les classes també, però investigar sobre cuina i gastronomia és la meva passió, és el que he fet sempre i considero que encara cal que es faci més.

—Així doncs, segur que em sabreu dir quin és el fals mite més estès sobre la cuina catalana...

—Per descomptat. El principal i més estès és que la cuina catalana forma part de la dieta mediterrània. I és un fals mite perquè parteix d'una mentida absoluta, ja que la dieta mediterrània és quelcom que mai no ha existit. Però es veu que té el beneplàcit del món biomèdic i de la Generalitat, a la qual ja li va bé fer contrapropaganda de la cuina catalana. Ells van molt amb compte de dir cuina catalana o dels Països Catalans, de la mateixa manera que a Grècia o a Itàlia duen cuina grega o italiana perquè troben que dir cuina catalana fa pagès. Estem molt mal informats respecte a la dieta mediterrània. No existeix. El que sí que hi ha són cuines mediterrànies.

—Doneu-me un motiu per dir que la dieta mediterrània no existeix.

—Doncs mira, un dels fonaments principals per dir que la dieta mediterrània no existeix és que els ibers, que jo sàpiga, eren mediterranis i, contràriament al mite, que diu que

aquesta dieta té més de cinc mil anys d'història, ells bevien cervesa, no coneixien el pa ni el vi i no empraven l'oli d'oliva. Ves per on...

—Com en tots els vostres llibres de cuina, les receptes són una excusa perfecta per a parlar de moltes coses més...

—És cert, en els meus llibres de cuina les receptes són sempre un pretext per a parlar de més coses, com ara d'antropologia, de política, de llengua o d'història. En el món de la gastronomia parlar de política és un tabú, perquè la majoria de gastrònoms, fins i tot els que escriuen en mitjans catalans, són espanyolistes. Doncs jo parlo de llengua, d'antropologia i fins i tot de política, en els llibres de cuina. Tinc una visió del món local però no localista, no participo en aquesta estètica convergent de la bona cuina...

—Reconeixeu, però, que un dels conceptes que ens vénen al cap més ràpidament en parlar de cuina catalana és el d'esferificació?

—L'alta cuina és una aportació més a una situació anòmala que no es viu en cap altre país del nostre entorn. A França i a Itàlia hi ha cuina d'autor, però la tradicional és molt respectada, mentre que a casa nostra és menyspreada. La cuina postmoderna imita aquesta cuina d'autor i fa el ridícul perquè resulta que hi ha cuiners que no saben ni fer el sofregit per a un bon arròs. Això és una situació gravíssima, els restaurants tradicionals d'aquí no són respectats perquè a Barcelona saber fer un fricandó es considera quelcom pagès.

—En canvi, tenim una cuina molt evolucionada, que beu de fonts múltiples. Potser ara heu bussejat a la recerca del substrat més antic, però som una bona barreja, no?

—La nostra cuina és una cuina molt evolucionada perquè tenim la història i les incorporacions. Nosaltres tenim llibres de cuina des del segle XIII i, en

canvi, els espanyols només en tenen des del segle XVII, que això és gairebé ahir. La nostra cuina sempre ha evolucionat, i això és un reflex del país i de la seva societat. La característica principal de la nostra cuina és que oberta. Per exemple, incorpora plats àrabs o perses amb total normalitat.

—Ara que estan tan de moda les rutes pel nostre passat se m'ocorre que podrien acabar fent un tast del vostre llibre i dels plats que hi apareixen...

—Això no ho veurem perquè jo, per a la Generalitat, no existeixo. Ells deuen saber per què.

—Vós sempre us heu declarat independentista.

—Des que vaig néixer.

—Així doncs, que aportarà la futura independència de Catalunya a la nostra gastronomia?

—Sobretot visibilitat, perquè ara com ara la cuina catalana no existeix, no ens tenen en compte a cap lloc del món i això és així perquè, des del punt de vista internacional, Catalunya és inexistent. Espanya ha aconseguit d'ocultar-nos completament i apropiarse de la nostra cuina i els nostres èxits. Per exemple, quan parlen dels germans Roca parlen de cuiners espanyols, i ells ho consenten. Compte, això en Santi Santamaria mai no s'ho va deixar fer. Cadascú té el seu tarannà, però el cas és que Espanya es vol apropiat sempre dels nostres èxits.

—Això no ha passat amb més cuines de l'estat espanyol...

—Això només ho han fet amb nosaltres. Els bascos els han potenciat i n'han reconegut la cuina, i els seus restaurants funcionen en llocs com ara Miami. En canvi, algun restaurant català ha hagut de plegar. Això és un problema econòmic gravíssim: no podem exportar els productes catalans perquè no existim. Per això la independència és imprescindible. ■

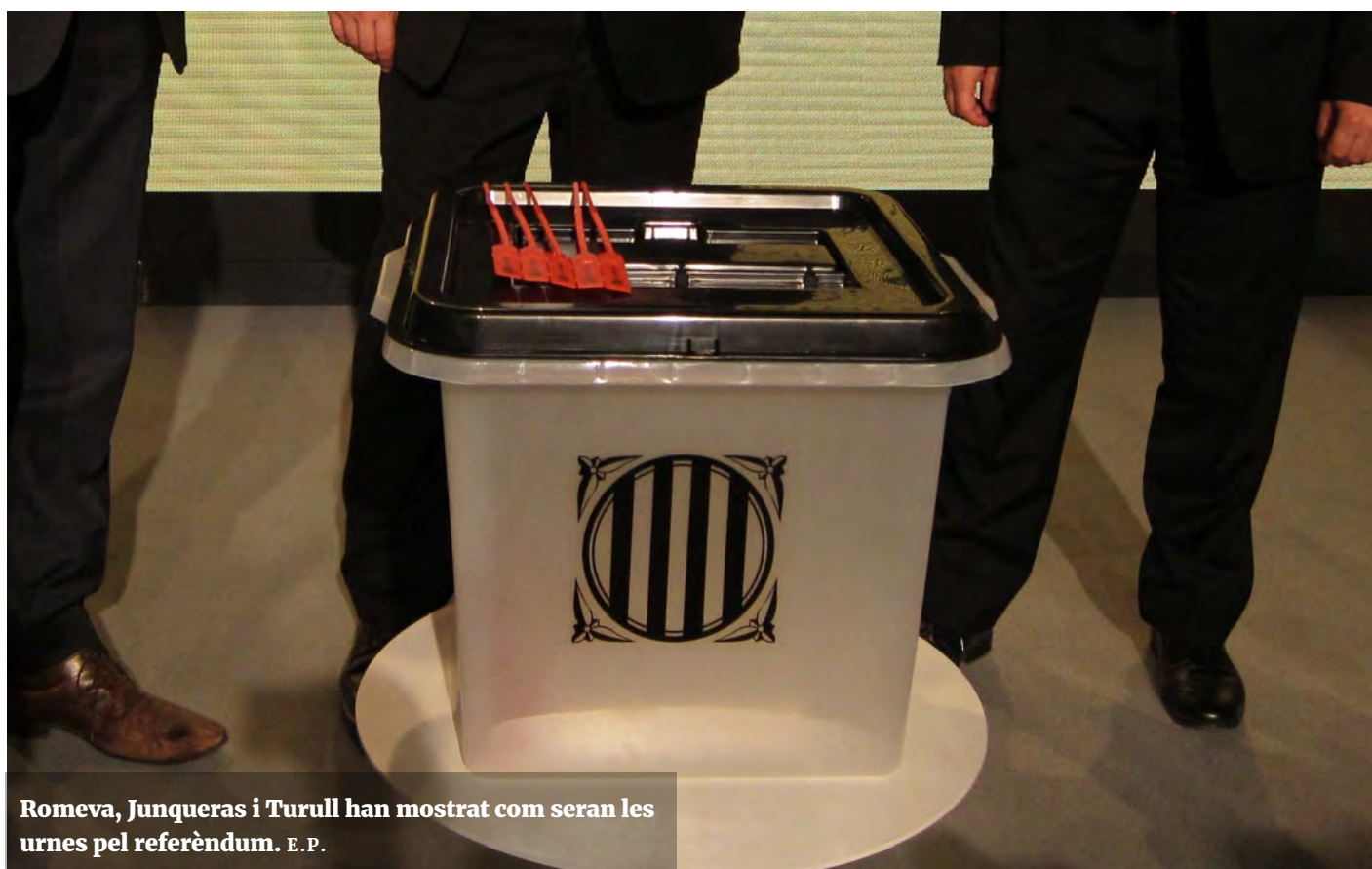
Tinc una visió del món local però no localista, no participo en aquesta estètica convergent de la bona cuina...

No podem exportar els productes catalans perquè no existim. Per això la independència és imprescindible

La Generalitat estrena un nou model d'urna per a la votació de diumenge

Arreu del món les urnes són ben diferents Molts pocs països fan servir les urnes de metacrilat, típiques de les eleccions espanyoles

Romeva, Junqueras i Turull han mostrat com seran les urnes pel referèndum. E.P.

REDACCIÓ

En l'acte de votar hi ha una cosa que és fonamental: la mà humana que deixa caure una butlleta amb el vot dins l'urna. L'urna, però, pot ser de moltes classes i maneres. A l'estat espanyol, per tradició, es fan servir urnes de metacrilat. Però això no

és habitual. Fins i tot és estrany. Les urnes de metacrilat són males de mantenir, poc útils i, fins i tot, hi ha qui diu que massa solemnes. De fet, van ser introduïdes en l'època franquista, quan fer servir una urna era ben poca cosa més que sancionar el règim.

A la majoria de països les urnes són humils, de plàstic o de cartró, reciclables. Com

les urnes de cartró que la Generalitat va fer servir per al 9-N o les urnes de plàstic amb les quals es votarà diumenge. Hi ha casos –Alemanya, per exemple– en què directament es fan servir papereres i en alguns llocs, com ara els Estats Units, ni tan sols hi ha un model unificat d'urna. I la raó és ben simple: allò que compta són els vots, no el dipòsit. ■

A la majoria de països les urnes són humils, de plàstic o de cartró, reciclables

1

4

2

5

3

6

1. Les urnes d'Eslovènia, molt semblants a les urnes del referèndum WIKIMEDIA // 2. A Israel, les urnes són de cartró. J.P. // 3. Les urnes de la República Democràtica del Congo són com les del referèndum. WIKIMEDIA // 4. A Alemanya, les urnes són papereres de paper. WIKIMEDIA // 5. Al Regne Unit, plàstic opac. BBC // 6. A Oregon, als Estats Units, van habilitar urnes a peu de carrer per poder votar en cotxe. A.P.

La setmana prèvia al referèndum, en imatges

Imatges Us oferim un recull visual dels actes que s'han fet durant la setmana prèvia al referèndum de l'1 d'octubre

1. El vaixell dels policies espanyols, tapat amb lones per ocultar els dibuixos dels Looney Tunes. ALBERT SALAMÉ // 2. Un cartell a favor del referèndum en la concentració a la plaça de la Universitat. ALBERT SALAMÉ // 3. Els treballadors de TV3 penjen pancartes a favor del referèndum a la façana de l'edifici. ALBERT SALAMÉ

1. Estudiants de l'Institut del Teatre van ocupar l'edifici per manifestar-se a favor del dret a decidir. ALBERT SALAMÉ //
 2. Lluís Llach a l'escenari de la plaça de la Universitat. A.S. // 3. Conferència de premsa de les Escoles Obertes. A.S. //
 4 i 5. Detalls de l'acte unitari d'Universitats per la República davant la Universitat de Barcelona. A.S.

1. Manifestació dels estudiants a favor del referèndum. UPLR // 2 i 3. Concentració del cos de bombers al Museu d'Història de Catalunya. ALBERT SALAMÉ // 4. Els directors d'instituts públics alcen les claus dels seus centres al pati dels tarongers del Palau de la Generalitat, com a símbol de la cessió dels seus espais. A.S.

vilaweb.cat
30 setembre i 1 octubre

🏠 SIGNATURES VEUS ACTUALITAT 7DIES DESCONNECTA 24H

1, 2 i 4. Columnes de tractors vinguts de diverses comarques s'han concentrat prop de la delegació del govern espanyol a Barcelona, com a mostra de suport de la pagesia al referèndum. ALBERT SALAMÉ // 3. Romeva, Junqueras i Turull mostren com seran les urnes del referèndum. E.P.

1. Milers de persones es congreguen a Montjuïc per assistir a l'acte unitari de final de campanya. ALBERT SALAMÉ // 2. Lluís Llach canta l'Estaca en l'acte unitari, 41 anys després del concert de 1976. ALBERT SALAMÉ // 3. Un dels assistents a l'acte mostra una butlleta gegant del referèndum. ALBERT SALAMÉ.

1. El cos de Bombers també han donat suport al referèndum en l'acte unitari. ALBERT SALAMÉ //

2. L'avinguda Maria Cristina, plena a vessar de ciutadans amb estelades. ALBERT SALAMÉ //

3. Alguns joves assistents a l'acte mostren una pancarta d'Òmnium Cultural. ALBERT SALAMÉ.

7DIES

{ La selecció de la setmana { 25/29 de setembre

Dijous 28.

La geopolítica de la secessió catalana

VW

Dimecres 27.

Què pot passar diumenge?
Què pot passar dilluns?

ALBERT SALAMÉ

Dimecres 27.

El cop demolidor de Trump a Rajoy sobre l'1-O, en set moments i una relliscada

ACN

VICENT
PARTAL

director@vilaweb.cat

QUÈ POT PASSAR DIUMENGE, QUÈ POT PASSAR DILLUNS?

És normal que en un moment com aquest molta gent tinga nervis. És lògic que, veient la importància d'això que passarà diumenge, notem papallones a la panxa i sentim neguit, excitació, tensió, il·lusió... És ben palès que el primer d'octubre marcarà un abans i un després i per això crec que no cal amagar ni reprimir els sentiments que ens envaeixen a tots.

Ara, permeteu-me que avui prove d'explicar-vos què crec que pot passar diumenge i què crec que pot passar dilluns. I, abans, admeteu-me una prèvia: què passarà diumenge i dilluns, ara mateix, no ho sap ningú del cert. Ni Puigdemont, ni Rajoy tampoc. Menys encara jo.

Per tant, no us explicaré els fets que passaran, amb absoluta seguretat, sinó que miraré d'explicar aquells que en bona lògica poden esdevenir-se. La situació ara mateix ja és revolucionària i té una dinàmica pròpia que ni tan sols els màxims actors poden controlar al cent per cent. Però no us espanteu, que això és normal. Sempre que han passat coses importants al món ha estat així. Diria, fins i tot, que és un símptoma que hauríem de valorar.

Diumenge a les nou del matí

Comencem per diumenge, quan hi ha dues grans cites: a les nou del matí i a les vuit del vespre. A les nou del matí obriran els col·legis. I hi haurà centenars de milers de persones fent cua a tot el país per votar. Tinc coll avall que hi haurà urnes i butlletes de vot i cens. Per un motiu molt simple: se'm fa molt difícil d'imaginar que el govern català mantinga un torcebraç polític tan dur com aquest, en què es posa tot en joc, i no siga capaç de fer la cosa més fàcil, que és complir els tràmits logístics. I tot es pot salvar amb una mica d'imaginació. Per exemple, votar a la porta del col·legi és igual que votar a dins.

Ahir precisament vam tenir un dia ple de notícies que no pretenien res més que espantar els possibles votants. El fiscal va filtrar que demana als Mossos de precintat els col·legis i responsabilitza els directors de tot allò que passe, en qualsevol cas i condició. No us espanteu ni us en cregueu res. Fa deu dies que les policies tenen l'ordre d'evitar la campanya electoral i, tanmateix, la campanya continua. Jo mateix vaig participar ahir en un acte a favor del sí a Corbera de Llobregat. Aquestes ordres d'avui ja veurem en què es converteixen diumenge a les vuit del matí, o a les deu o a les onze. Avui sí que sabem que només són propostes per a espantar. Per tant, deixem-les reposar. Que no recordeu que la majoria de mitjans van considerar que la intervenció dels Mossos era cosa feta i després va resultar que els Mossos no la van acceptar? Volen que us feu por a vosaltres mateixos. Eviteu-ho, que és ben simple.

És evident que hi ha coses que la llei del referèndum preveia i que avui ja no poden aplicar-se com haurien hagut d'aplicar-se. Especialment, l'administració electoral. I podria passar, per tant, que en l'últim minut calgués recórrer a un dels molts plans alternatius i canviar què sé jo què. El format de les urnes, per exemple. O autoritzar que la gent imprimesca les butlletes a casa. Si passa això, el govern ho explicarà clarament i s'haurà acabat el problema. Perquè en un referèndum, i en aquest més que en cap altre, l'element

logístic principal són els votants. I, d'això, no n'anem precisament curts. Ben al contrari.

—

La perspectiva que una força armada, siga quina siga, arribe a tacar tots els col·legis, tots, em sembla absolutament irreal. Per tant, els col·legis, les ciutats i les persones que voten amb normalitat tindran la clau de volta d'allò que passe dilluns.

—

Hi haurà col·legis on no es podrà votar? No ho sabem, però hem de pensar que podria passar. Que alguna cosa farà la tropa desplaçada al Principat amb tanta ànsia guerrera. Em sorprendria moltíssim que els Mossos lluitassen amb totes les seues forces per impedir el referèndum en cada col·legi del país. Però és possible que els efectius que dormen en els vaixells vulguen evitar la votació en alguns col·legis seleccionats, particularment de les àrees metropolitanes de Barcelona i Tarragona. No sabem quines ordres tenen, però descartar-ne rotundament el desplegament seria imprudent, de segur.

—

La qüestió és què aconseguiran quan hi vagen, si és que hi van. Desvirtuar les votacions en un tant per cent de col·legis electorals no representa res més que problemes per a ells mateixos. Rajoy tindrà un maldecap gros, si a les vuit del vespre el govern pot fer recompte i explicar que allà on hi ha hagut normalitat la participació ha estat multitudinària i que hi ha col·legis que no es poden comptabilitzar, però només perquè l'actuació espanyola ho ha impedit a la força. I no s'arriba a veure de quina manera i amb quins efectius podria impedir l'existència de totes les urnes. No és viable.

—

Rajoy tindrà un maldecap dels grossos, perquè ja trepitja un terreny molt inestable a l'estat espanyol i, sobretot, en el front internacional, on les dificultats són ben vidents. Al senat espanyol ahir el PNB va fer un pas contra ell i la perspectiva d'una moció de censura que el faça fora comença a veure's possible. A Brussel·les, la Comissió Europea va haver d'encarar una conferència de premsa amb una indignació enorme, en què periodistes d'uns quants països van comparar Espanya amb Turquia. Recordeu que a un estat només hi ha una cosa que li faça més por que un altre estat: l'opinió pública pròpia.

Què hem de fer els votants?

I, tanmateix, què hem de fer els votants? No hem de fer cap heroïtat. Només anar als col·legis i votar. I si ens trobem policia que no ens deixa entrar i votar, aleshores cal fer cua, de manera pacífica però ferma, tantes hores com calga. Per dues raons. En primer lloc i sobretot, perquè hi tenim dret. En segon lloc, per mantenir aquells policies immòbils en aquell col·legi i que no puguin anar a cap altre. Tenen pocs efectius.

—

Per a saber on cal votar, podeu entrar a la web oficial de la Generalitat, per mitjà de les diverses còpies que s'han activat; la més important i efectiva, la creada per WikiLeaks. Podeu facilitar molt les coses a la gent, a més, si pengeu un avís a l'entrada del vostre bloc de pisos, indicant quin col·legi us correspon. Normalment, tots els veïns de la mateixa finca voten al mateix lloc. I les butlletes i les urnes seran al col·legi. No les porteu impreses de casa, llevat que el govern ho demane de manera expressa i directa. Per tant, estigueu atents als mitjans de comunicació per a saber què passa.

—

Hi ha gent que ja fa crides a anar als col·legis la nit abans, fins i tot a tancar-se a dins. Ara com ara, no veig cap necessitat de fer-ho, però –ho torne a dir– caldrà estar alerta a tot allò que puguin dir i reclamar el govern i les associacions sobiranistes. Ja veurem, quan arribe el moment, què cal fer.

—

Des d'ara, però, una recomanació especialment seriosa: eviteu les tensions innecessàries que creen la circulació de rumors i notícies falses. Calma i tranquil·litat. No feu córrer res per WhatsApp si no ha estat comprovat i no ve d'una font directa i fiable. Penseu que durant el cap de setmana l'estat espanyol activarà una gran campanya de contrainformació; passant informació que no sabeu d'on ve podrieu estar contribuint involuntàriament a aquesta campanya.

—

Diumenge a les vuit del vespre

Aquest és el moment més decisiu i el més difícil de preveure. Diumenge a les vuit del vespre el govern haurà de fer una conferència de premsa i donar explicacions de tot allò que ha passat. Serà un moment cabdal i caldrà

escollir amb molta atenció què s'hi diu. El govern parlarà no tan sols davant els mitjans de tot el país sinó davant els mitjans de tot el món. No hi haurà cap oportunitat com aquesta de deixar clar què passa a partir d'aquell moment. Allò que s'hi diga, per tant, marcarà la nit i l'endemà.

Evidentment, a les vuit del vespre es podran donar dades de participació, però encara no de resultats, car el recompte tot just haurà començat. A mesura que es vaja sabent el resultat del recompte, fins i tot si hi ha col·legis que no es poden comptar, el comportament de la ciutadania marcarà el to de dilluns. Si el resultat és favorable a la independència, serà molt important de celebrar-ho, perquè les imatges dels carrers plens d'alegria imprimiran un missatge de victòria impossible de contrarestar per l'estat espanyol.

I què passarà el dia 2?

Aquesta és la gran qüestió. Més important i tot que allò puga passar el dia 1. Passe què passe amb el referèndum, hi ha dues coses que hauran quedat claríssimes: la voluntat d'una part enorme de la ciutadania catalana de fer el pas definitiu cap a la independència i el caràcter repressor de l'estat espanyol.

Diumenge, aquestes dues coses hauran estat absolutament documentades davant la població del Principat i de la resta de l'estat espanyol i davant els altres estats i l'opinió pública internacional. I sobre aquesta base el govern haurà de prendre la decisió més important: fixar el dia de la proclamació de la independència si és que ha guanyat el sí.

La llei del referèndum d'autodeterminació és rotundament clara. Si guanya el no es convocaran unes eleccions autonòmiques i si guanya el sí es proclamarà la independència quaranta-vuit hores després de la publicació dels resultats definitius. I això, a tot estirar, ha de ser el dia 14.

És molt important, molt, entendre una cosa. El Parlament de Catalunya actual ja té una majoria que va ser escollida en unes eleccions per a proclamar la independència, sense necessitat de fer cap referèndum. Aquest referèndum s'ha convocat perquè Junts pel Sí i la CUP

volen que la proclamació vagi acompanyada d'una expressió popular en vots. Però això no es pot fer servir per eludir el compromís primer, que era proclamar la independència. Encara menys si aquesta expressió és impedida per la força.

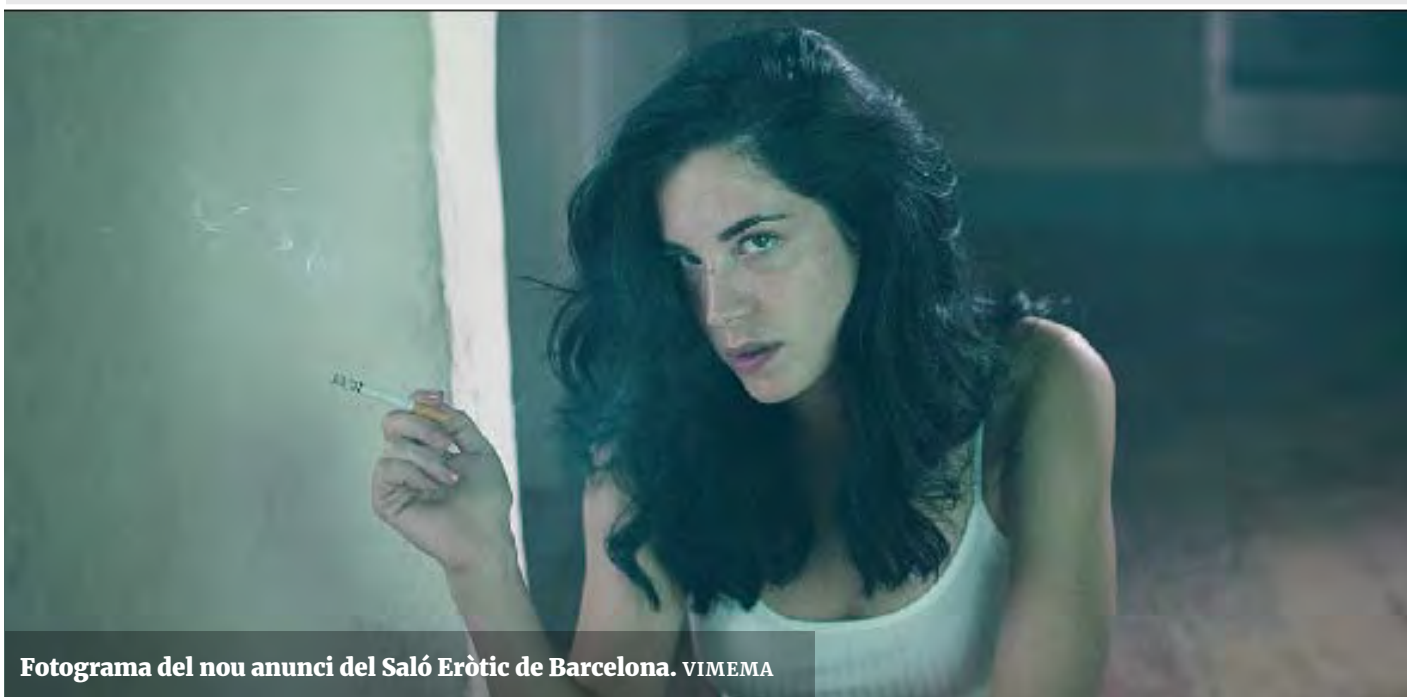
L'aclariment imprescindible és aquest: el Parlament de Catalunya pot proclamar la independència i té legitimitat per a fer-ho, passe què passe diumenge. No solament si la votació es desenvolupa amb normalitat. Compte amb les trampes en aquest sentit. La repressió no anul·la el resultat del 27-S. Si de cas, el reforça.

El govern, per tant, prendrà la decisió que considere adequada i sembla segur que aquesta decisió serà proclamar la independència. La manera de fer-ho, és clar, dependrà de què haja passat diumenge dia 1 i de com respiren les cancelleries internacionals. Si, per exemple, l'ús de la força és molt greu, podria ser una opció exigir la protecció de la Unió Europea. Es podria fer l'oferta de repetir el referèndum sota el control de la UE en un termini breu. I si no hi ha resposta ràpida passar a la política de fets consumats. Espanya haurà tornat a demostrar que no té el control del territori i la proclamació de la independència alliberaria el govern català d'algunes dificultats òbvies que té ara. Hi ha qui pensa en l'opció de convocar eleccions autonòmiques i proclamar la independència si hi ha majoria en vots a les forces independentistes, però no em sembla bona idea. Tal com estan les coses, és evident que l'estat procediria a il·legalitzar tots els partits independentistes, sense preocupar-se de les conseqüències internacionals.

La clau de volta de tot plegat, doncs, és votar amb serenor diumenge i complir la llei d'autodeterminació dilluns si guanya el sí, proclamant la independència durant la primera quinzena d'octubre. La primera cosa depèn de tots nosaltres i és feina nostra aconseguir-la. Els ciutadans hem de ser al carrer diumenge i votar o fer tant com puguem per votar. La segona depèn del govern i el parlament, però cal que no perdem mai de vista que Espanya no té manera d'evitar-la, aquesta proclamació, si no és que fa un colp d'estat per al qual no té ni té prou forces ni suport internacional. ■

EL SEXE SERÀ SEMPRE NOSTRE!

ROGER CASSANY

Fotograma del nou anunci del Saló Eròtic de Barcelona. VIMEMA

«Ja ens hem cansat
de ser sodomitzats pel
més lleig de la classe»

‘Quan la censura i la repressió esdevenen la norma, caldria demanar-se què és normal. Normal no és pretendre que encaixem tots en un mateix patró; ni jutjar qui suposem que és diferent. Normal és que puguem decidir què volem ser. Normal és no renunciar-hi, és poder-nos expressar en grup sense la por de ser jutjats. Normal és celebrar lliurement la diversitat. I si la nostra llibertat et molesta, potser hauries de preguntar-te si ets normal.’

No és cap discurs de Jordi Cuixart ni de Jordi Sànchez enfilats damunt un cotxe de guàrdia civil. Ni de Carme Forcadell, a la sala de premsa del parlament. És la transcripció literal del nou anunci del Saló Eròtic de Barcelona, que es farà del 5 al 8 d'octubre vinents. Vegeu-lo.

La mateixa gent del Saló Eròtic, la mateixa productora, Vimema, i el mateix director, Carles Valdés, ja van aconseguir una viralitat inesperada i portades a diaris insospitats fa exactament un any, amb aquest anunci titulat ‘Pàtria’, que titllava, igualment sense embuts, l'estat d'espanyol d'hipòcrita. Hipocresia per la pàtria.

Som molts que
volem ser normals
i poder fer totes
aquelles coses
normals

Els pebrots, si ens
els han de tocar, que
sigui amb tacte i
amb gustet

Tots tranquils. El sexe, de moment, encara no ens l'han prohibit. Però tenint en compte el surrealisme institucional i policíac exacerbant de què gaudim aquests dies, ves que no sigui qüestió de temps. Gràcies, una vegada més, amics del Saló Eròtic de Barcelona, per recordar-nos (més ben dit: per recordar-los) que el sexe, també el sexe, serà sempre nostre. Posats a reivindicar drets que són obviats, en un moment tan passat de voltes, potser podem, encara més, sorprendre'ls. Una idea al vol: i si en lloc de 'cassolades', fem grans fornicades (o, més ben dit, grans gemegades)? Finestres ben obertes, cordes vocals ben afinades i amplificadors als balcons. Les porres, si n'hi ha d'haver, al llit. A més, a les deu del vespre no és pas gens mala hora: just després del TN del dia, amb l'excitació daliniana per tot allò tan sonat i inexplicable, d'una realitat que supera la ficció, d'una paranormalitat a la infinita potència, segur que en fariem, de soroll, i qui sap si no rebríem algun suport internacional inesperat i encara 'trumpariem' una mica més...

El vídeo del Saló Eròtic d'enguany es titula *Normal* i reivindica la gent normal. Perquè, què hi ha més normal que cardar? Si una cosa no és normal és llogar un ferri d'en Piuè per allotjar-hi milers de guàrdies civils que, per cert, mentrestant han desatès la seva funció bàsica i han optat per no protegir actes pacífics i legítims dels atacs i intimidacions feixistes a Saragossa i a València. Tot molt normal. El lloguer d'un ferri, que, d'una altra banda, paguem a preu d'or amb els nostres impostos i que a més tenia la funció de fer la línia regular entre Porto Torres (Sardenya) i Gènova (Itàlia), i que ha deixat centenars de passatgers, amb el bitllet comprat, sense poder-se moure.

I tampoc no és normal que es demani a un cos de policia que treballi contra la seguretat i la pau. És a dir, que forci tensió i qui sap si aldarulls en espais on ningú no vol fer res perquè n'hi hagi. Perquè és exactament això que demana el Ministeri d'Interior espanyol als Mossos d'Esquadra quan els obliga a precintat els col·legis electorals per evitar que centenars de milers de persones pacífiques fiquin pacíficament una butlleta dins una urna. Els ho demana el govern espanyol en nom de la pàtria. Sí, aquella pàtria hipòcrita del Saló Eròtic de l'any passat. Una cosa ben normal, també.

En el fons és ben senzill. Igual com la gent del Saló Eròtic, som molts que sí que volem un país normal. Som molts que volem ser normals i poder fer totes aquelles coses normals. I això inclou fornicar, cardar, cucar, rostollar, xerricar, llaurar el bancalet... però també tota la resta de coses normals. Per tant, amics, ara que sí que efectivament el bròquil *is over*, els pebrots, si ens els han de tocar, que sigui amb tacte i amb gustet. Perquè ja no estem per hòsties i ja ens hem cansat de ser sodomitzats pel més lleig de la classe. I, encara una vegada més, som pesats, ja ho sabem, però que quedi clar: tot això, peti qui peti, serà sempre nostre. I no hi estalviarem gemecs. 🍷

REGALO PARAULES

TINA VALLÈS

«És molt difícil escriure sobre aquests dies. És massa aviat per a tot»

No hi ha silenci. No hi ha silenci ni quan tot està en silenci. Perquè no ho està. Hi ha soroll tot el sant dia. Soroll que ve de tot arreu. Soroll que t'agrada i soroll que no t'agrada, sí, però soroll. Cada cop més gent combat aquest soroll amb més soroll. Cada cop més gent busca el silenci cridant. Cada cop més gent vol fer callar la gent que busca el silenci cridant.

I ara és quan em peta la metàfora als morros amb un sonor pataplaf.

Pataplaf!

Pataplaf és el que es va sentint cada dia pertot. Són pataplafs individuals. Persones que fan pataplaf i de cop i volta ja no poden callar. Que el cap els fa pataplaf i surten al carrer a cridar, a cantar, a ballar, a regalar clavells. Que pengen domassos amb els seus pataplafs. Que porten samarretes amb els seus pataplafs. Que empaperen el poble amb els seus pataplafs. I cadascú fa pataplaf en un moment diferent, però quan surt al carrer i veu que hi ha més gent que estampa i escampa pataplafs sent que val la pena sacrificar el silenci si amb tot aquest soroll és possible aconseguir un nou silenci que ens vagi més a mida a tots.

Què voleu? Soc escriptora. M'esclata una metàfora als morros i n'enceto una altra.

Fins ara, fins fa ben poc, jo també callava. Intentava respectar un silenci que no era meu però que sentia que havia de respectar. El meu pataplaf és de fa poc. Fins llavors estava cansada del soroll. De cop i volta, amb el pataplaf, em va cansar el silenci que no era meu. I ja no vaig poder callar. Ara el soroll m'envolta arreu i ho empudega tot. És esgotador i alhora hi ha moments que sento que m'alimenta, que el soroll vol més soroll.

I veig que arriben nous pataplafs al carrer on m'estic. Els pataplafs nous se'ns ajunten i tot encaixa, com si fóssim peces d'un puzzle que sentim que és infinit però no ho és pas. Hi ha gent a les vores del puzzle, gent desencaixada esperant noves peces que potser no arribaran. Hi ha peces del mig que no encaixen del tot, que es belluguen, que alteren el dibuix del nou silenci que volem aconseguir entre tots. Però no pot sobrar cap peça. I aquest puzzle no s'ha d'acabar mai. La gent sempre vol gent. La gent sempre ha de voler gent. No hauríem de voler la gent que no vol gent, però l'hem de voler perquè són gent.

El cop demolidor de Trump a Rajoy sobre l'1-O, en set moments i una relliscada

Món Anàlisi del fracàs diplomàtic de la visita del president espanyol a la Casa Blanca, cinc dies abans del referèndum

PERE CARDÚS

El president del govern espanyol, Mariano Rajoy, se la va jugar ahir anant a veure el president nord-americà, Donald Trump, cinc dies abans del referèndum d'autodeterminació de Catalunya. La jugada podia sortir-li bé o molt malament. I és evident que Rajoy en va sortir escaldat, de la Casa Blanca. Sort que el seu equip ja havia anunciat que no dividres assistiria a la cimera europea de Tallinn, perquè el risc era encara més gran. El cas és que en la conferència de premsa, Trump va respondre les preguntes sobre l'1-O a Catalunya amb molts comentaris que posaven Rajoy en evidència i que la Moncloa no es devia pas esperar.

La resposta

La primera cosa que cal observar és que va ser Rajoy que es va afanyar a donar la primera paraula a un periodista espanyol, el corresponsal de l'agència EFE, que va fer la pregunta tal com convenia al govern espanyol: què en pensa de la situació de Catalunya? Dóna suport a l'actuació del govern espanyol? La resposta de Trump: 'Espanya és un gran país i hauria de conti-

El president del govern espanyol, Mariano Rajoy, i el president dels Estats Units, Donald Trump. ACN

nuar unit. Hem anat veient com avança la situació, que fa segles que va avançant. No sabem si votaran. El president Rajoy dirà que no, però crec que la gent s'hi oposarà. És només una opinió personal meua, però crec que Espanya hauria de continuar unida.'

En una segona pregunta sobre com resoldria la situació de Catalunya, Trump va dir: 'Crec que la gent de Catalunya s'estima Espanya. Jo votaria per una Espanya unida. Crec que la gent de Catalunya es quedarà a Espanya, seria una bajanada no

fer-ho. En un país tan bonic i tan històric...' Trump no es va pronunciar en cap moment sobre la deriva repressiva i autoritària de l'estat espanyol per mirar de frenar el referèndum.

Un afer no gaire intern

Abans d'entrar al contingut de la resposta de Trump, és bo d'observar que hauria pogut resoldre la pregunta amb un 'això és un afer intern d'Espanya que han de resoldre les seves institucions'. El màxim desig de la diplomàcia espanyola era obtenir aquesta mena de resposta, queaju-

da a minimitzar el problema. Quan és impossible d'obtenir declaracions contra de la voluntat democràtica dels catalans, l'estat espanyol ha quedat satisfeta molt sovint amb aquesta mena de respostes. Però ahir, quan va arribar el moment de la conferència de premsa, Trump tenia ganes de respondre i l'afer intern deixava de ser intern, una vegada més.

Frase de manual

Com és lògic, la diplomàcia espanyola havia tractat de la qüestió de Catalunya en les reunions de preparació

Trump deixava anar, a pocs metres de Rajoy, que seria incapaç de frenar la voluntat dels ciutadans

de la trobada entre els dos presidents. És possible que també en parlessin ells mateixos en la conversa que van tenir al despatx oval (més protocol·lària que no pas decisòria). Per tant, era normal que Trump expressés una fórmula convinguda –com també va fer Obama en l'última visita de Rajoy a Washington– de l'Espanya 'unida i forta'. Amb aquesta frase, la presidència nord-americana satisfia els mitjans del règim espanyol per a poder titular amb aquestes paraules. Tanmateix, Trump tenia ganes de parlar una mica més.

Un conflicte polític històric

Després de la frase de rigor, el president nord-americà feia una declaració sorprenent: el conflicte de Catalunya és un conflicte que avança des de fa segles. El relat de Rajoy i els seus ajudants és que això que passa a Catalunya és el resultat d'una obsessió d'uns quants dirigents que han aconseguit manipular una minoria activa de la població per mitjà de TV3 i les escoles. Però Trump en té un altre, de relat. Concretament, el 'suflé' que observa el president nord-americà ve inflat de fa 'segles'.

La impotència de Rajoy

Si amb aquest reconeixement de l'origen històric del conflicte no n'hi havia prou, Trump hi afegia que sabia que Rajoy no volia que es votés, però que la gent no el seguiria i votaria igualment. Dir que diumenge la gent s'oposaria a la prohibició del president espanyol és una manera indirecta de reconèixer la voluntat de decidir dels catalans. A més, Trump deixava anar, a pocs metres de Rajoy, que seria incapaç de frenar la voluntat dels ciutadans. Es fa difícil de saber fins a quin punt el president dels EUA era conscient que posava en relleu la impotència de Rajoy dins l'estat espanyol.

Rebaixes presidencials

Un altre moment de la resposta de Trump que devia preocupar molt els qui estaven convençuts que aquesta visita podia ser una bona idea fou quan va deixar clar que a continuació expressaria una 'opinió personal' seva. Tot un president nord-americà, quan havia de pronunciar-se sobre la voluntat d'independitzar-se dels catalans, deixava clar que la idea que 'Espanya hauria de continuar unida' era una expressió personal. Per tant, no era pas una posició oficial dels Estats Units sobre el conflicte de l'estat

espanyol amb Catalunya. La rebaixa del valor d'aquella frase de Trump no podia ser més gran en el llenguatge diplomàtic.

Aval implícit al referèndum

Si amb tots els detalls anteriors no n'hi havia hagut prou, en la segona resposta de Trump, el president nord-americà afegia una nova idea: ell votaria per 'una Espanya unida'. És clar, si li havien demanat pel referèndum de diumenge, respondre que votaria per una Espanya unida era una manera implícita d'avaluar la participació en el referèndum. Trump votaria, tot i que votaria no. Tenint en compte que la lletania de l'estat espanyol consisteix a dir que votar és il·legal i que no s'ha de participar en el referèndum, una afirmació com la de Trump –'jo votaria'– era un torpede a la línia de flotació de l'estratègia espanyola contra l'1-O.

Arguments del no

Finalment, la resposta de Trump sobre Catalunya contenia una última aportació al debat sobre la independència. El president nord-americà decidia explicitar per quina raó la gent de Catalunya hauria de votar a favor de quedar-se a Espanya: perquè és un país bonic i històric. Contra tots els pronòstics, l'argument del president nord-americà no era que l'estat català restaria segles navegant per la galàxia, ni que perdria el 20% del PIB, com auguren algunes veus de Madrid. L'argument del president Trump era la bellesa i l'antiguitat d'Espanya.

La rellicada de Rajoy

A banda la resposta de Trump, que Rajoy seguia amb l'auricular de la traducció simultània cada vegada més neguitós, el president espanyol també va haver de respondre alguna pregunta incòmoda. I, poc habituat a una situació com aquella, es va fer un bon embolic i digué una cosa que qualsevol assessor li hauria aconsellat d'estalviar-se. En una resposta sobre la possibilitat d'una declaració d'independència unilateral, Rajoy va dir: 'La decisió de declarar unilateralment la independència no em correspon a mi, com és evident. És una decisió que haurà de prendre, o no, el parlament català.'

Per lògica, Rajoy no pensa que el parlament tingui el dret de proclamar unilateralment la independència. Però en un dels seus embolics habituals, va deixar oberta la porta a aquesta 'idea desgavellada'.

Entre l'una cosa i l'altra, Rajoy n'ha sortit ben galdós, d'aquesta visita, que era evident que presentava riscos per al govern espanyol. I una de les demostracions del fracàs de Rajoy fou la reacció dels grans diaris espanyolistes, que van col·locar la notícia (evidentment, amb la frase de l'Espanya unida) en un segon pla de les portades digitals. La diplomàcia espanyola se'n va anar a dormir escarmentada, després d'afegir a aquesta patacada a Washington les comparacions amb la repressió turca feta pels corresponents dels grans mitjans a Brussel·les, davant el portaveu de la Comissió Europea, Margaritis Schinas. Dia negre per a l'estat espanyol en el front internacional. ■

Rússia és un dels països interessats en una Catalunya fora de la Unió Europea. vw

La geopolítica de la secessió catalana

Internacional L'anglosfera, Rússia i la Xina miren amb atenció l'oportunitat que els oferiria una Catalunya fora de la UE

REDACCIÓ

El referèndum d'autodeterminació de Catalunya que es farà diumenge és un esdeveniment polític clau no només per a l'estat espanyol sinó també per al conjunt de la Unió Europea. Això també el converteix en un esdeveniment global, i les grans potències globals se'l miren d'una manera especialment interessada, amb l'esperança que un gir inesperat de la situació els pugui afavorir.

El referèndum té un abast geopolític limitat, d'entrada.

Catalunya ha reafirmat el seu caràcter europeista i només es planteja la possibilitat que la república no formi part de la Unió Europea o, en tot cas, de l'Espai Econòmic Europeu per mitjà de l'EFTA, des dels sectors més esquerrans i de manera minoritària. Malgrat això, és evident que el procés d'independència tensa la UE i crea una dificultat institucional que resulta particularment interessant a dos dels blocs que tenen comptes pendants amb Brussel·les, l'anglosfera (els Estats Units i el Regne Unit, sobretot) i Rússia. De més lluny, però

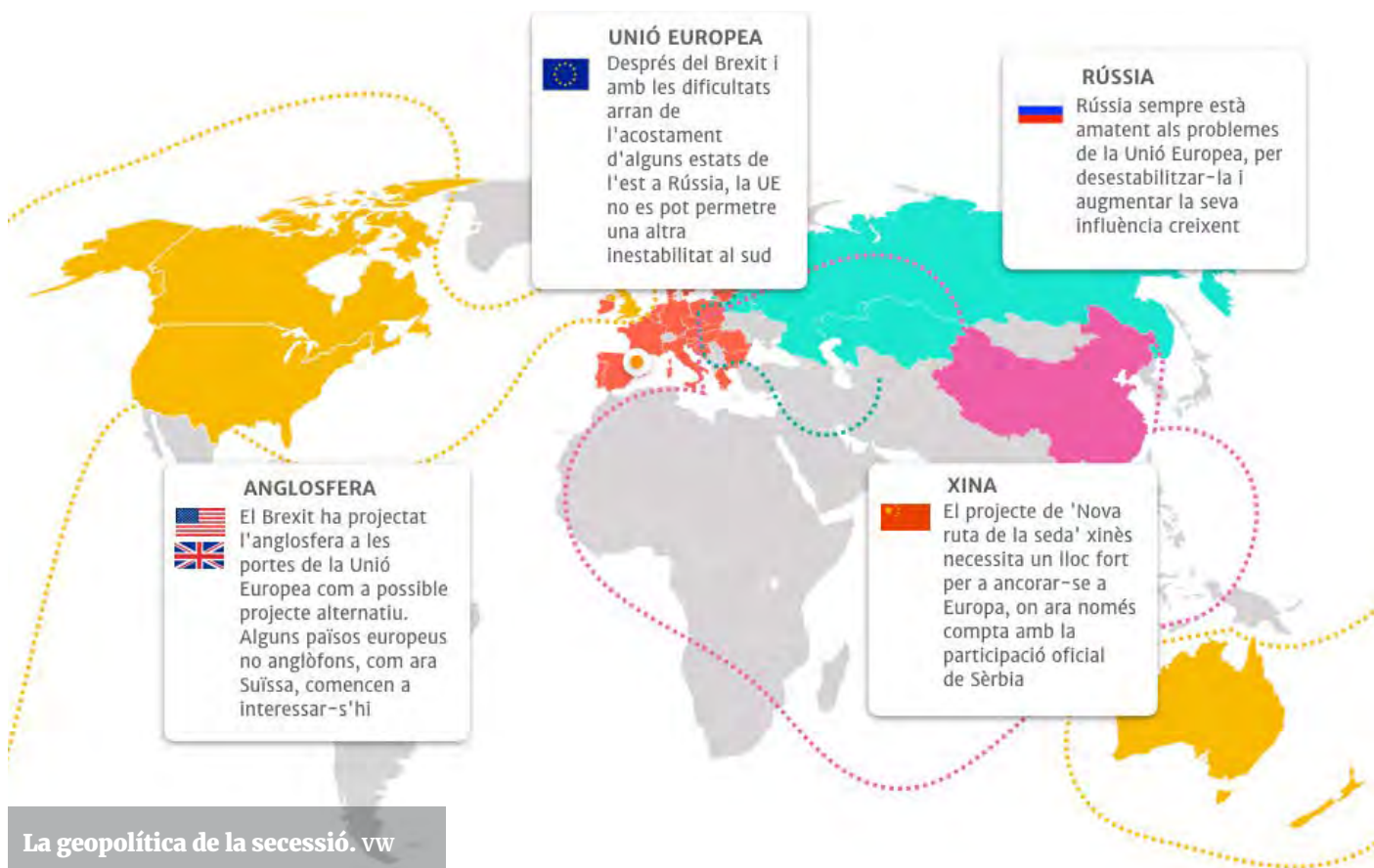
Les grans potències globals es miren el referèndum d'una manera especialment interessada

amb interessos ben concrets, la Xina també observa amb molta atenció què passa, per si se li presenta una oportunitat inesperada.

La Unió Europea pot quedar molt afeblida

Una peça clau per entendre això que passa són els problemes que la Unió Europea pot tenir si Catalunya s'independitza i Espanya reacciona tan malament com ho fa ara.

Per una banda, la repressió ja és intolerable. Supera de llarg el que la Unió pot acceptar sense que se li giri en contra. L'escena del por-

taveu de la Comissió assetjat pels periodistes de Brusselles comparant indignats els successos de Catalunya amb els de Turquia indignats i denunciant un 'doble estàndard' d'Europa pel que fa a les llibertats civils és un regal per a qualsevol país que pugui ser pressionat per la UE. Quant de temps trigarà Erdogan a fer servir aquests arguments que han fet servir els periodistes anglesos, alemanys, italians...? I quin problema de credibilitat no crearà això a Brusselles? Que Rajoy ni tan sols s'atreveixi a anar a la cimera de Tallin n'és un bon indicador.

La Unió Europea, a més, té un problema més gran i molt important: ha de solucionar de manera ràpida la nova posició de Catalunya. Després de la proclamació de la indepen-

dència, la inestabilitat institucional que es crearà dins la UE i el descontrol que generarà especialment en l'economia espanyola no es podran mantenir durant molt de temps. Europa haurà de prendre una decisió ràpidament. Tal com estan les coses, a més, haurà de ser una decisió que no agradarà gens a Espanya, perquè la UE no es pot permetre que Catalunya es quedi a fora. No s'ho pot permetre perquè perdre Londres i Barcelona en dos anys seria un cop molt greu a la seva credibilitat internacional i perquè les turbulències econòmiques que generaria una crisi d'aquesta dimensió serien enormes.

Tanmateix, per a Europa la solució no és pas senzilla. Els tractats no diuen què cal fer en el cas que una part d'un estat se separi. I, per tant, no

Els tractats de la Unió Europea no diuen què cal fer en el cas que una part d'un estat se separi

hi ha cap camí legal que ho pugui indicar. La solució, en aquest sentit, només pot ser política, però això implicaria que o bé Catalunya es quedés fora de la UE o bé es ferís l'orgull d'Espanya i aquest país fos menystingut políticament amb l'acceptació del nou estat català. La decisió és molt complicada, especialment tenint en compte les ramificacions geopolítiques: qui espera l'error de Brusselles?

L'anglosfera a la recerca d'un aliat clau en el continent

L'anglosfera és a la primera línia d'interès. Especialment

l'aliança estratègica entre el Regne Unit i els Estats Units, reforçada pel Brèxit. A Brusselles han pres bona nota de la comprensió amb què tant els Estats Units com el Regne Unit tracten Catalunya. Rajoy ho va sofrir en primera persona a Washington. Als Estats Units el reconeixement diplomàtic no depèn dels capricis del president. La potent maquinària del Departament d'Estat i el Congrés hi tenen molt a dir i, en aquest sentit, els tres posicionaments seguits del Departament d'Estat de reconèixer el resultat del referèndum són més que significatius.

Mentrestant, el Regne Unit és un dels països més actius en la defensa oficial del dret de decidir dels catalans, sobretot al parlament. És evident que hi ha el tema de Gibraltar de fons i la voluntat de tornar les constants humiliacions espanyoles però el context geopolític també hi pesa molt. El Regne Unit ha de trobar una nova posició en el món, fora de la Unió Europea. La posició de fer de pont entre els Estats Units i la UE tenia lògica amb el Regne Unit dins la UE. Amb el Regne Unit fora de la UE, l'anglosfera ha d'aspirar a fer-se forta per ella mateixa i

a atreure països cap a un espai que haurà de competir, com a mínim comercialment, amb la UE. L'oportunitat catalana, en aquest sentit, és especialment atractiva. Un eix entre Londres i Barcelona ben connectat a l'altra banda de l'Atlàntic que atragués els països de l'EFTA, especialment Suïssa, que cada cop s'allunya més de la Unió, redibuixaria l'espai continental i crearia unes dificultats molt grans a Brussel·les.

Rússia sempre amatent a qualsevol dificultat europea

La competició amb l'anglosfera comença a preocupar

Brussel·les, però, al final, només significaria una competició interna entre aliats. La hipòtesi d'una Catalunya fora de la Unió Europea preocupa, sobretot per l'interès que hi puguin tenir Rússia i la Xina, que implicaria una dificultat més gran.

El fet que Catalunya hagi rebutjat de manera consistent qualsevol relació enverinada, malgrat l'actuació de la UE, ara, paradoxalment, tranquil·litza molt Brussel·les. Però, a la capital europea, imaginar què passaria en el supòsit que Catalunya es veiés forçada a abandonar la UE per

la intransigència espanyola i Rússia o la Xina n'intentessin treure profit causa un autèntic calfred.

Rússia, especialment, està en el punt de mira sobretot a causa de les interpretacions maquiavèliques que alguns mitjans han fet del paper de Julian Assange. Molts observadors, sense massa arguments, el relacionen amb el Kremlin. I una explicació simplista del seu interès evident pel cas català és que Putin hi està al darrere.

Això no és així, però és ben cert que Rússia ha evitat amb molta cura de posicionar-se sobre el tema català i també ho és que li interessa tot el que impliqui afeblir la Unió Europea. Rússia, a més, en cas que la Unió Europea no aclarís la situació d'una manera fàcil, tindria una oportunitat de maniobrar per tornar dues agressions importants: el cas del reconeixement diplomàtic per part d'occident de la independència de Kossove i el no reconeixement de l'annexió de Crimea. Si el cas de Catalunya no es resolgués ràpid, això seria un regal per al Kremlin, que de ben segur que ho aprofitaria. Si, a més, la repressió és evident, encara ho farà més, com ho fa Veneçuela.

I la Xina, amb la nova ruta de la seda esperant

Un possible interès rus en Catalunya preocupa Brussel·les, però encara ho fa més un possible interès xinès. En aquest cas, no preocupa tant el component, diguem-ne, ideològic, però l'amenaça comercial és molt més seriosa i important.

Rússia ha evitat amb molta cura de posicionar-se sobre el tema català

El Regne Unit és un dels països més actius en la defensa oficial del dret de decidir dels catalans. A la foto, la primera ministra britànica, Theresa May. ACN

Una Catalunya independent amb els ports de Barcelona i Tarragona fora de la UE seria un caramel per a la boca dels xinesos

A la Unió Europea li fan molt de mal les imatges de l'estat espanyol reprimint el dret de vot dels catalans, tancant webs i amenaçant diaris

El govern xinès ha posat en marxa l'anomenada Nova Ruta de la Seda, un projecte extraordinàriament ambiciós que pretén fer una reconfiguració del comerç mundial al seu voltant. Aquesta iniciativa està pensada per canviar l'estructura econòmica del món i ja té un enorme impacte a l'Àsia i a l'Àfrica.

De moment, l'impacte a Europa és limitat precisament pel paper de la Unió Europea. Així, la Xina només ha aconseguit fer entrar al projecte una part dels Balcans, molt especialment Sèrbia, i donar algunes facilitats a Grècia, que estan molt allunyades d'allò que espera i necessita. Una Catalunya independent amb els ports de Barcelona i Tarragona fora de la UE seria, en aquest sentit, un caramel per a la boca dels xinesos que crearia un autèntic malson comercial a la Unió Europea.

La Mediterrània, el Marroc, Turquia...

La possibilitat que algun d'aquests tres blocs tregui profit del referèndum i doni problemes a la Unió Europea dificulta molt els moviments de Brussel·les. Per això tothom descarta la tesi espanyola que Catalunya quedaria fora de la UE i es comença a parlar obertament del procés d'adhesió de la república catalana, un procés que seria expeditiu i fàcil perquè ja en forma part i només caldria negociar aspectes políticament molt visibles però, a la pràctica, molt marginals. L'absència de Rajoy a la cimera que la UE fa a Tallin a partir d'avui és molt significativa en aquest sentit.

Especialment perquè la incomoditat de la Unió Europea pel que fa a la repressió és intensa. Rajoy ha posat en marxa un moviment de repressió que és inacceptable per als socis majoritaris i els dirigents de la Unió Europea. Sobretot després de l'exemple escocès. A Brussel·les, aquests dies, tothom compara la relativa facilitat amb què es va resoldre el conflicte escocès i la complicació a què la repressió espanyola arrossega la Unió Europea.

Amb un element afegit. Aquesta repressió obliga la UE a actuar si no vol perdre tota la seva credibilitat com a líder dels drets humans al món, una posició en què la diplomàcia europea treballa des de fa molt temps.

Especialment a la Mediterrània. A la Unió Europea li fan molt de mal les imatges de l'estat espanyol reprimint el dret de vot dels catalans, tancant webs i amenaçant diaris, emmanillant polítics per exercir les seves responsabilitats i perseguint batlles. No hi ha cap dubte que països com Turquia ho faran servir com els convingui per atacar la hipocresia europea cada vegada que Brussel·les protesti per la detenció de batlles kurds o el tancament de diaris a Istanbul.

Així mateix, encara que en un nivell molt inferior, Brussel·les també està preocupada per les repercussions de la crisi catalana a la riba sud de la Mediterrània, particularment al Marroc, que podria pensar en treure'n profit, si veu que Espanya queda molt afeblida, i recollir les reivindicacions territorials sobre Ceuta i Melilla en l'escenari internacional. ■

AGUSTÍ PONS

‘Ara, a Catalunya, carlins i federals van units’

El periodista i escriptor acaba de publicar l'assaig 'Zuric, 1917. Lenin, Joyce, Tzara' (Pòrtic) · Parlem d'aquest llibre, que ens endinsa en aquestes tres figures revolucionàries de la història del segle XX · També analitza el moment de revolta excepcional que viu Catalunya.

MONTSERRAT SERRA

Agustí Pons (Barcelona, 1947), periodista i escriptor, autor de les biografies d'escriptors com ara Salvador Espriu, Maria Aurèlia Capmany, i Néstor Luján, i també de llibres d'assaig com 1914-2014. Per entendre l'Europa del segle XX, acaba de publicar un assaig divulgatiu atractiu i singular. El llibre se centra en tres personatges excepcionals que van suscitar tres revolucions al segle XX: Lenin –la revolució política–, Joyce –la revolució literària– i Tristan Tzara –la revolució poètica. S'escau que tots tres van coincidir a la ciutat de Zuric l'any 1917, enmig de la guerra, a l'exili suís. No se sap que es trobessin, però Pons ens fa entrar en les seves històries personals i les trenca, en un relat atractiu i amè, alhora que rigorós. En l'entrevista, el periodista també es mira el moment excepcional que vivim a Catalunya, també de revolta, des de la distància, pel fet de no estar al peu del canó periodístic. Ell, partidari de la tercera via, explica que va passar el Rubicó, tot i que creu que el moment actual es fa difícil d'interpretar, que ningú no sap encara com evolucionarà.

—Zuric, 1917. Lenin, Joyce, Tzara és una mena d'assaig inhabitual aquí.

—Sí, no hi abunda. Potser perquè és difícil, de publicar assaig. També perquè aquí l'assaig va molt vinculat a la recerca universitària, que està molt bé i em mereix tots els respectes i admiració moltes vegades, però no sé si l'assaig d'òrbita universitària té el mateix objectiu que el que pugui tenir jo. Jo vull ser llegit, perquè vinc del món del periodisme. I estic acostumat a ser llegit molt. Perquè, tot i treballar en un diari modest com era l'Avui, el dia que anava pitjor, passaven unes 20.000 persones per sobre la columna que jo escrivia. L'obsessió d'un periodista és tenir públic, perquè si no en tens no serveixes per a res. I potser el que no abunda tant és l'assaig rigorós que a la vegada tingui amenitat.

—És un llibre amè però amb voluntat d'estil, també.

—És clar, perquè jo bàsicament sóc un

Aquella Europa on anaves a Praga, a Berlín, a París... és l'Europa a la qual ara hem retornat.

Agustí Pons acaba de publicar *Zuric, 1917. Lenin, Joyce, Tzara* a l'Editorial Pòrtic.

escriptor o un periodista que escriu. No sóc un biògraf. Un periodista que escriu, en la línia de la tradició que tenim: Pla, Xammar... No m'hi vull comparar, parlo dels models de la meua generació. Ara la gent fa una altra cosa. Fa *tweets*. Això que jo faig és molt tradicional, en aquest sentit. Intento que hi hagi una tesi, alhora que sigui amè i implicar-m'hi, també. Ara, jo dic que això més que un assaig és una crònica amb tesi. I la meua tesi és recurrent i ja l'he explicada en uns altres llibres i és que tot comença el 1914.

—Hi ha un abans i un després de la Primera Guerra Mundial.

—Ara que es parla tant de l'espai Schengen, doncs és tornar al 1914. Gaziol, a les seves memòries, explica que un dia a la universitat hi havia quatre nois de casa bona avorrits, al matí, i van decidir d'anar-se'n a París. Ni passaport ni res. Aquella Europa on anaves a Praga, a Berlín, a París... és l'Europa a la qual ara hem retornat. Al llibre hi ha aquesta tesi, que també explica, com dic al pròleg, per què als Estats Units, quan Obama va arribar a president, la gent es va entusiasmar, i aquí no s'entusiasma ni Déu per res. Hem d'anar al 1914 per entendre-ho i llegir Stefan Zweig.

—Que també surt al llibre. Però Stefan Zweig és el final d'una època, i el vostre llibre dona protagonisme a aquells que revolucionen aquell moment i que marquen el després del 1914.

—Els tres que ho foten tot enlaire. De fet, Joyce agafa Ulisses, un dels grans mites fundacionals de la literatura occidental, i el col·loca al segle XX. Això, després, ho faran tots. Ho fa Espriu quan agafa figures de la Bíblia i de la mitologia i els barreja amb els personatges de Sinera. Amb això dona continuïtat als clàssics, perquè després del 1914 ja no poden estar dalt del pedestal. I al cap i a la fi, Tzara no deixa de fer poesia, però Lenin, Joyce i Tzara ho trenquen tot.

—Això que mostreu és com la guerra precipita la modernitat.

—Sense la Primera Guerra Mundial no

hi hauria hagut la revolució russa. I això cada vegada és més acceptat, sobretot quan se sap que Alemanya va pagar tot l'aparell de propaganda a Lenin. I sense la revolució russa, segurament el feixisme no ho hauria tingut tan fàcil. Això primer només ho deia Churchill, després ja ho va dir Tony Judt... Bé, i sense el feixisme no hi hauria hagut la Segona Guerra Mundial, això és ben clar. El segle XX és molt tràgic a Europa i és una cadena de fets que comencen amb una atzagaiada, que és la Primera Guerra Mundial, que no volia ningú. I la idea de Lenin, que aquesta guerra beneficiava els capitalistes, que és una idea que va arrelar, cada vegada es posa més en qüestió.

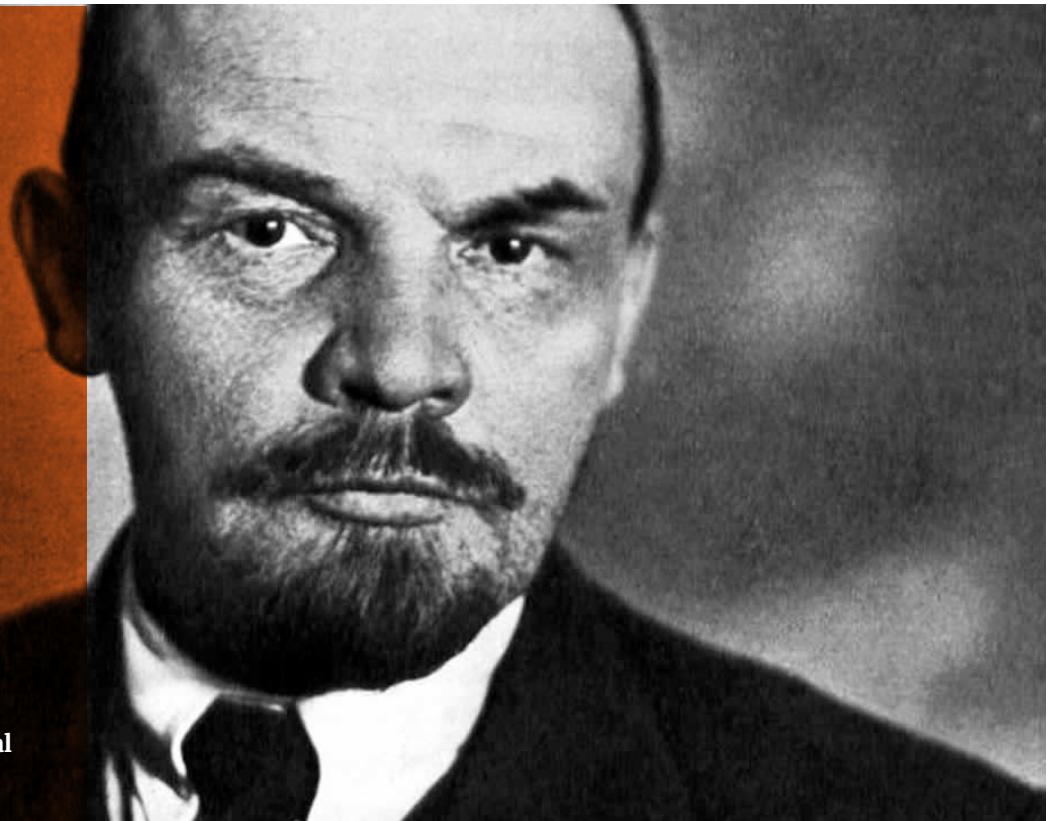
—Situat en una mateixa ciutat els tres personatges que marquen la revolta política, la revolta literària i la revolta poètica del segle XX, no sou el primer de fer-ho. Ja expliqueu que hi ha una obra de teatre de Tom Stoppard del 1974, *Travesties*, que fa coincidir tots tres personatges. Tanmateix, continua essent una troballa fantàstica. Com va néixer el vostre llibre?

—A *Cartes a Clara* ja deia que si jo fos novel·lista escriuria una novel·la sobre aquests tres personatges. Jo estic fascinat per Lenin en el terreny intel·lectual. La idea més bonica del món, que tots som iguals, i la idea de l'optimisme històric, que acabi amb un desastre tan imponent, que ens ha esclatat a la cara... és una desgràcia i una sort que ens hagi tocat viure-ho. És apassionant veure com les millors idees, que neixen de la Il·lustració del segle XVIII, que creuen que a través de la ciència aconseguirem el progrés, se'n van a fer punyetes. Com diu Vasili Grossman, 'en nom del bé no s'havia fet mai tant de mal', això defineix el segle XX. Aleshores, em fascinava Lenin, em fascinava Tzara (quan era jove i vaig començar a fer poesia, Tzara ja m'agradava molt), i amb qui mantenia més distància i respecte era amb Joyce. Amb tot, situar-los a Zuric el 1917 em permetia de fer un treball de recerca i acostar-me més encara a tots tres.

La visió que es té de Lenin, encara avui, aquí, és molt equivocada

Lenin és el personatge central de l'assaig. ARXIU

—I aquesta crònica amb tesi, que dieu que heu fet, és molt agraïda per al lector, perquè li permet d'entrar d'una manera molt minuciosa en aspectes que corresponen a la vida privada d'aquests personatges, que ajuden a definir-los molt.

—És que és molt important la psicologia i la vida familiar. L'anècdota eròtica que explico de Joyce, quan coneix Nora, la seva dona, penso que el retrata molt. O quan Lenin queda fascinat pel sabater que li lloga l'habitació, que no és res més que un explotador. O quan parlo d'Hugo Ball, un personatge secundari del llibre, creador del Cabaret Voltaire, que anava amb la pistola a la mà perseguint els amants de la seva dona.

—Aquestes són les coses que heu après amb aquest llibre?

—A mi m'apassiona molt la cosa humana. Joyce i Lenin comparteixen el menyspreu pels diners, per exemple. Perquè ells estaven convençuts que allò que feien era tan important, que la cosa dels diners algú els l'havia de solucionar, no pas ells.

—Al pròleg expliqueu que, tot i voler dedicar el mateix espai a tots tres, Lenin ocupa la centralitat de l'assaig. Tanmateix, el retrat de Lenin és connotat pel vostre anticomunisme i aquest amorodi que li teniu. En canvi, el retrat de Joyce és net d'aquest prejudici i això el fa més reeixit. Pel què fa a Tzara, hi trobem a faltar la part humana i la vida privada del personatge (que els altres dos personatges sí que tenen) i queda més desdibuixat.

—Hi ha dues coses. Jo no sóc un joycià, però crec que la imatge de Joyce està molt dibuixada i que no hi puc aportar res. Però, en canvi, amb Lenin, sí. Perquè la visió que es té de Lenin, encara avui, aquí, és molt equivocada. En un dels últims números de Serra d'Or hi ha un article de Jordi Coca en què parla d'Ulrike Meinhof. I allí Coca diu que la revolució russa era la gran revolució de Lenin fins que Stalin la va fer malbé. Això aquí encara és vigent i això no és veritat. Reconèixer que el projecte comunista és ontològicament criminal des del primer moment, això costa molt. Però això ho he de dir. I cada nova biografia de Lenin és

pitjor, per a ell. I jo aquí estic a la defensiva, sí. I en el cas de Tzara, vaig buscar molt però no vaig trobat res, cap llibre, que m'acostés a la part més humana del personatge. Vaig trobar el diari d'Hugo Ball i també un llibre que es va publicar quan jo escrivia el llibre, però hi ha molt poca cosa.

—El retrat de Tzara cau en la part més acadèmica i l'home no hi és.

—Sí, cert, en sóc conscient. Si hagués escrit una novel·la m'hauria pogut inventar alguna cosa, però jo no en sé, de fer novel·les.

—Però en el llibre no hi ha res inventat, oi?

—Res inventat.

—En el llibre hi ha aquesta idea d'una Europa que ja no hi és. Però hi trobem una civilització.

—Praga i Berlín eren el centre d'Europa. Després, la gent parlava de l'Europa de l'Est. Quina bestiesa! El centre d'Europa era París, Berlín, Praga, Viena. Tot és Europa.

—Hi ha un altre tema interessant que es mou per sota del relat: les llengües. Tzara és hongarès, però adopta el francès com a llengua de cultura; Joyce té el conflicte amb l'anglès; els personatges es troben a Zuric, una ciutat de parla alemanya, però que conviu en un país mig francòfon; els fills de Joyce malparlen en italià, però l'Itàlia no hi té presència...

—El francès és la llengua de cultura dominant. És la llengua que parla el tsar i la reina d'Anglaterra encara signa "Moi", la reina'. I Joyce té aquest conflicte, molt interessant: vas contra uns arquetips però els rebentes des de la llengua anglesa. Joyce va pronunciar aquella frase tan terrible: 'Si les dues generacions anteriors s'han venut la llengua, per què n'he de pagar les conseqüències jo?'

—Com l'enteneu, aquesta frase?

—Portada a casa nostra, hi ha una cosa que no es pot passar per alt. Quan Espriu deia que ell portava un ciri i que quan ell no hi fos la processó continuaria, he de dir que la processó continua perquè hi ha escriptors, no pas per la televisió. Aquí hi ha escriptors, eh! Als escriptors no se'ls reconeix prou que són els qui aguanten el ciri. Vull dir que no és tant inactual com sembla la reflexió de Joyce. Crec que els polítics, les conselleries, els programadors..., l'haurien de tenir penjada i ben visible aquesta frase. A Catalunya qui aguanta el pes de la cultura o el que ens diferencia són els escriptors catalans. I nosaltres som el que som, perquè tenim uns escriptors de primera. Ja vam començar amb Ramon Llull, que és començar a la Champions, i ara tenim un ex-ministre d'Afers Estrangers alemany, com és en Joschka Fischer, que cada vegada que ve aquí va a veure Jaume Cabré perquè li signi un exemplar. És això que ens fa forts, no pas TV3. És això que ens fa diferents. I avui ni els pintors ni els músics no s'hi juguen res. Avui els que ens hi juguem coses som els escriptors.

—En un moment com l'actual, aprofundir tres personatges que han fet les

James Joyce: 'Si les dues generacions anteriors s'han venut la llengua, per què n'he de pagar les conseqüències jo?'. ARXIU

revoltes del segle XX, com us fa mirar la revolta en què ens trobem?

—Ells, tots tres, estaven molt convençuts del que feien. Hi ha unes circumstàncies històriques que van ajudar. No hi ha res predeterminat. Tampoc la força de voluntat et garanteix la victòria. Ara, és clar que sense força de voluntat segur que no guanyes. També per convenciment i astúcia. Jo crec molt en les individualitats i avui aquí tenim uns bons lideratges: Mas, Puigdemont, Forcadell, Junqueras... Quina és la força de Catalunya? Els líders d'opinió de la vida col·lectiva fan costat al procés: Sala Martín, en l'economia, Lluís Llach, en el camp de la cançó, Guardiola, en el futbol... Aquesta és una de les fortaleses que tenim ara.

—Dimecres 20 de setembre, quan es va desfermar tot, quan la Guàrdia Civil va entrar en conselleries i va fer les primeres detencions, Junqueras va dir una frase molt significativa: «Només el poble salva el poble.» Pels carrers, els manifestants cridaven i criden cada

Els líders d'opinió de la vida col·lectiva fan costat al procés: Sala Martín, en l'economia, Lluís Llach, en el camp de la cançó, Guardiola, en el futbol...

vegada més: «Els carrers seran sempre nostres.» Com les interpreteu aquestes crides?

—Tot plegat tot just comença. Jo m'ho miro des de lluny, perquè ja no estic al peu del canó del periodisme. Des de fora veig que tot just comença i que no hi ha res escrit. No sabem com acabarà tot plegat. En la primera transició, no vam ser herois, però els franquistes no estaven disposats a donar res. Ningú no ho veia clar, que el president Tarradellas tornaria com a president de la Generalitat. Que el partit comunista fos legalitzat o que tindríem els traspassos d'ensenyament semblava impossible. Que tinguéssim un mal finançament fou en part perquè no teníem memòria històrica, no recordàvem què havia passat durant la República. Les coses no eren totes escrites. Ara estem igual. No tot és escrit. Jo veig que l'esquema que jo tenia quan era el subdirector d'opinió de l'Avui ha canviat, en part, perquè el món empresarial ha canviat, encara que no ens ho sembli.

—La banca no ha fet cap gest ni s'ha mogut ni un centímetre, mentre que les pime ja fa temps que van prendre posició.

—Però Rajoy està molt enfadat amb els empresaris catalans perquè diu que mantenen l'equidistància. Ell no s'ho esperava, perquè el manual d'història diu que no va així. Per tant, això ha canviat una mica. I també ha canviat la immigració dels anys seixanta. Hi ha una base més àmplia. D'una altra banda, encara s'ha de veure si el debat és dependència-independència o dependència - trencament de l'*status quo*. No sabem què passaria si hi hagués una tercera via. Tot i que la veig molt difícil.

—En aquests moments, sembla que només hi ha un camí i és cap endavant.

—Jo que havia defensat sempre la tercera via, he passat el Rubicó i he dit que la tercera via no funciona. Aquest és el meu compromís. Ara, com a analista, estic a l'expectativa. No sé què passarà.

L'error de Rajoy va ser menystenir els intel·lectuals catalans d'esquerra, en el moment que liquiden el projecte de Pasqual Maragall. Els ex-alumnes de Virtèlia, per dir-ho així, no estan acostumats a ser humiliats, no estan acostumats a perdre. I això fa decantar molt la balança. I d'alguna manera, en el procés, ara hi trobem junts els dos grans corrents, convergents i maragallistes. Carlins i federals, diríem, van units ara. De manera que hi ha un seguit de coses noves que no sé interpretar.

—En aquesta anàlisi passeu per alt que el PP, en aquest moment, és d'extrema dreta.

—Mireu, fem l'entrevista el dia que al parlament d'Alemanya hi ha entrat novament l'extrema dreta. Espanya és l'únic país que no té extrema dreta, perquè la té a dins. No tot el món del PP és d'extrema dreta, però, des d'Aznar, l'extrema dreta ha ocupat els càrrecs. I quan penses en la gent de dretes del PP amb qui es podria pactar, no hi són. I encara es fa més difícil per a coses intangibles que no tenim mai en compte: a Espanya hi ha una mentalitat visigòtica que és molt difícil d'aturar. Uns són visigòtics i els altres són afrancesats.

—Considereu que aquest moment que viu Catalunya és el final del règim instaurat al 1978? Parlem d'una segona transició?

—Tan de bo, això sí.

—Havent viscut la primera transició al peu del canó des de la premsa escrita, com viviu ara la utilització de la premsa per crear una realitat paral·lela, per omplir de rumors i de contrainformació les xarxes socials i confondre la gent?

—Aquest moment serà per a estudiar a les facultats de periodisme: com el conflicte entre Espanya i Catalunya s'ha canalitzat no pas a través de l'exèrcit sinó dels mitjans de comunicació i les xarxes socials. A mi hi ha una cosa que em fascina i em deprimeix, i és que al costat de les pitjors maldats sempre hi ha un periodista. ■

Tot plegat tot just comença. Jo m'ho miro des de lluny, perquè ja no estic al peu del canó del periodisme

Al costat de les pitjors maldats sempre hi ha un periodista

**D.E.S.
C.O.N.N.E.C.T.A.**

ARTS ESCÈNIQUES
GASTRONOMIA / LLIBRES / MÚSICA
CULTURA POPULAR
CINEMA / ARTS VISUALS / MUSEUS
FIRES I MERCATS

Festivals Terrassa Noves Tendències

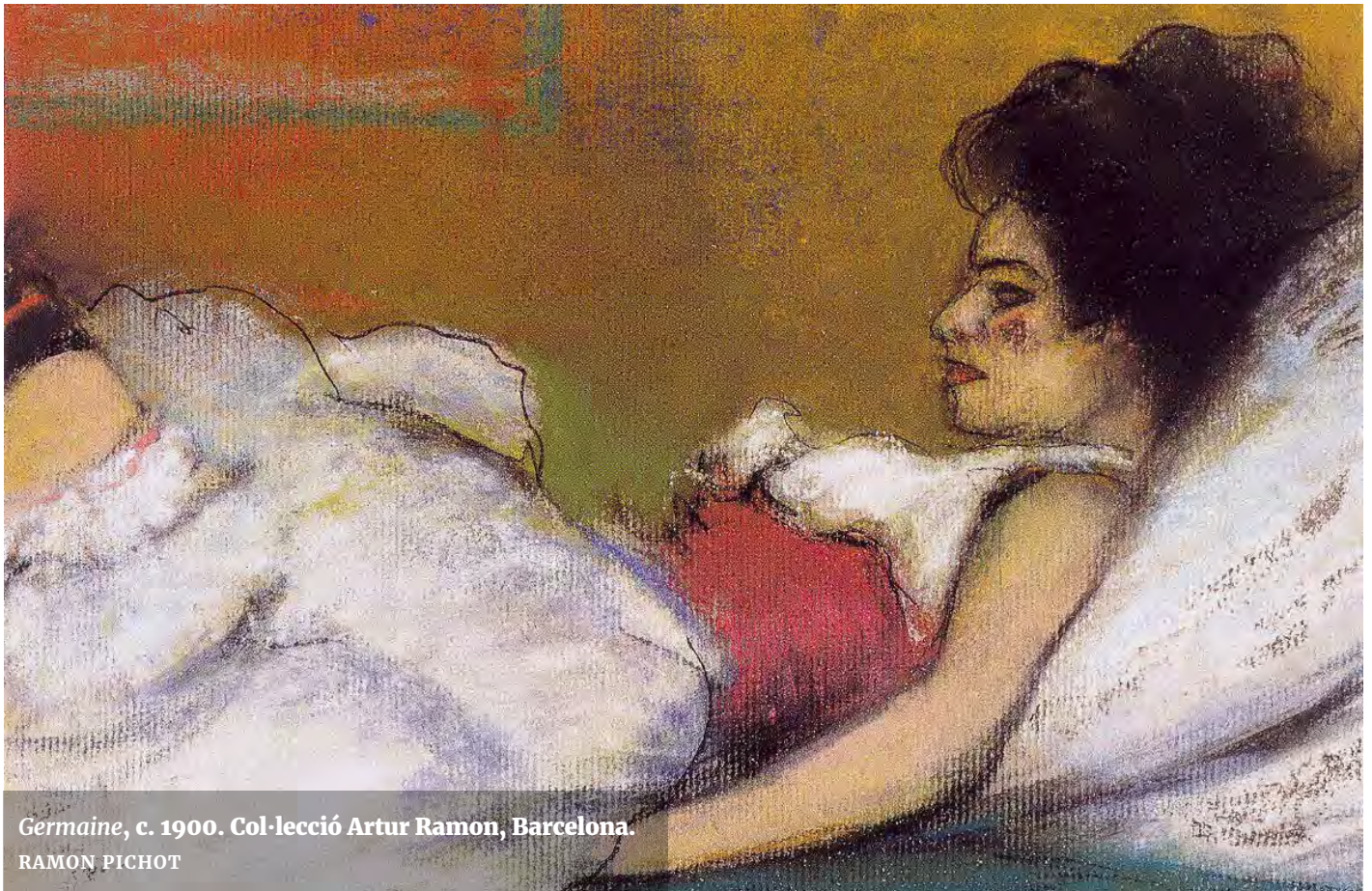
Festivals Petits Camaleons a Sant Cugat del Vallès

Avançament Editorial 'El naixement', d'Elisenda Guiu

30/09-1/10/2017 > VilaWeb {Paper

*'Interior d'Església' és una
de les obres de Ramon Pichot que
es poden veure a l'exposició del MNAC*

EL MNAC
REIVINDICA
RAMON PICHOT

Germaine, c. 1900. Col·lecció Artur Ramon, Barcelona.
RAMON PICHOT

EL MNAC REIVINDICA LA FIGURA DE RAMON PICHOT

Exposicions S'acaba d'inaugurar la mostra retrospectiva 'Dels Quatre Gats a La Maison Rose'

REDACCIÓ

Ramon Pichot és una de les figures destacades de l'art català de final del segle XIX, però fins ara la seva obra era relativament desconeguda pel gran públic. Per això s'acaba d'inaugurar al Museu Nacional d'Art de Catalunya la mostra retrospectiva Ramon Pichot. D'Els Quatre Gats a la Maison Rose. Aquesta exposició forma part de la sèrie de projectes expositius que el MNAC dedica a revalorar artistes de gran qualitat que formen part de la col·lecció del museu, com ara Josep Tapiró, Carles Casagemas, Lluïsa Vidal, Pere Torné Esquius i Ismael Smith.

L'exposició proposa un itinerari vital i artístic per la trajectòria de l'artista, amb tres llocs clau: la Barcelona modernista, el París de la primera del segle XX i Cadaqués, paisatge inspirador i lloc de trobada. Aquests són els tres àmbits entorn dels quals s'estructura la mostra, que

**Dibuix per a un cartell (potser per al Champagne Codorniu).
Hereus de Luis Marquina Pichot. JOSEP CASANOVA**

presenta una cinquantena de pintures, dibuixos i gravats, la majoria procedents de col·leccions particulars. És, doncs, la primera visió global que s'ofereix de l'obra d'aquest artista, que va fer de pont entre artistes de generacions diferents.

Pichot va viure plenament l'ambient modernista de la Barcelona de final del segle XIX. Va formar part de la Colla del Safrà –juntament amb Joaquim Mir i Isidre Nonell– i, igual com molts dels seus amics, va començar la carrera exposant als Quatre Gats. Va fer amistat i va pintar amb els artistes més destacats, com ara Ramon Casas, Santiago Rusiñol i Pablo Picasso. El viatge d'iniciació a París era freqüent per a molts artistes, i el 1900 Pichot ja estava a la capital francesa preparant la seva primera exposició individual. Però, a diferència de la majoria,

ell va quedar-s'hi i es va integrar en els ambients artístics i bohèmics de Montmartre. Va fer contactes amb mecenes i marxants i va participar en nombroses exposicions.

Quan Pichot es va instal·lar a París, Barcelona es va desdibuixar en la seva vida, però Cadaqués no. Aquest poble de l'Empordà era el seu indret predilecte i no va deixar mai de freqüentar-lo. Fou per a ell un lloc de trobada, un refugi i un tema d'inspiració constant. Hi va passar moltes temporades, a vegades acompanyat d'amics com Picasso o Derain. A més, a Cadaqués els Pichot coincidien amb la família Dalí, amb la qual tenien molta relació. Tanta que el jove Salvador Dalí va descobrir l'impressionisme a través de les obres de Pichot que penjaven al menjador de la casa familiar. III

Pichot va viure plenament l'ambient modernista de la Barcelona de final del segle XIX

Els nens centren l'atenció del festival Petits Camaleons de Sant Cugat de Vallès. CEDIDA

TXARANGO, MANEL I BLAUMUT, CAPS DE CARTELL DEL PETITS CAMALEONS

Festivals És un dels primers festivals que ofereixen actuacions de grups adults en un format infantil

READACCIÓ

Txarango, Manel i Blaumut són alguns dels grups destacats que actuaran aquest cap de setmana al festival Petits Camaleons de Sant Cugat del Vallès, un dels primers festivals que ofereixen actuacions de grups adults en un format infantil. La música és la mateixa, però els concerts són més curts i el nombre de decibels és més baix per adaptar-se a les necessitats dels infants.

El festival arrencarà divendres al vespre amb un concert de Manel. Aquesta actuació està pensada principalment per

al públic adult, perquè és a les 21.00, però es tornarà a repetir l'endemà en horari matinal. Els seguiran Blaumut, els osonencs la Iaia, Doctor Prats, Projecte Mut i els ritmes electrònics de Pavvla. Diumenge serà el torn de les actuacions de Txarango, Joan Miquel Oliver, Fundación Tony Manero, Xeic!, Coriolà, Buhos i Roba Estesa. En el festival també hi ha espai per a propostes destinades al públic infantil com ara Xiula, Heavy per a Xics, The Penguins o Karaokesband Kids.

El Petits Camaleons es fa en nou escenaris que estan concentrats a l'àrea del Teatre-Auditori Sant Cugat: el propi Teatre-Auditori, les carpes Raluy i Arborètum, l'escola de música Victòria dels

Àngels i el Conservatori de Sant Cugat. A més, enguany, el festival estrenarà dos nous espais: la Carpa Solidària, on les ONGs que treballen amb infants podran mostrar la seva feina, i el Jardí dels Camaleons, on es programaran espectacles d'arts escèniques i música.

El festival també té una oferta molt àmplia d'activitats paral·leles, com ara la zona de signatures i rodes de premsa exclusives per a nenes i nens. També hi haurà àrees comercials i de restauració amb food-trucks, concerts per a nadons, concursos de nous talents i diverses batucades que marcaran el començament de la jornada, la pausa del migdia i la finalització de les activitats.

LA CARTELLERA DEL MICALET S'OMPLE DE PROPOSTES DEL PRINCIPAT I DE MALLORCA

Teatre Aquest cap de setmana s'estrena la producció catalana 'Els darrers dies de la Catalunya Republicana', sobre la vida de Rovira i Virgili

Jordi Hervàs és Antoni Rovira i Virgili en l'espectacle *Els darrers dies de la Catalunya Republicana*.

DANI QUEROL

REDACCIÓ

Després d'un començament de temporada carregat d'èxit amb artistes com Eugeni Alemany, Maria Juan i Patrícia Pardo, el Teatre Micalet ha programat per a aquestes pròximes setmanes dues propostes de Catalunya i les Illes Balears: aquest cap de setmana s'estrenarà la història de l'exili de l'escriptor Antoni Rovira i Virgili amb l'espectacle *Els darrers dies de la Catalunya Republicana* i el mes d'octubre començarà amb un

intrigant assassinat amb el muntatge *Fuita i martiri de Sant Andreu Milà*.

L'actor Jordi Hervàs es posa en la pell d'Antoni Rovira i Virgili i narra en primera persona el viatge sense retorn que va fer cap a França acompanyat de la seva família i diverses personalitats polítiques i culturals. L'espectacle és un diàleg entre el personatge de Rovira i Virgili i un violoncel·lista que s'expressa amb el seu instrument, posa so a efectes ambientals com ara la pluja o el soroll d'un cotxe en marxa i acompanya les melodies d'algunes cançons. L'espectacle serà al cartell fins dissabte i només

se'n faran tres funcions.

Del 5 al 8 d'octubre es podrà veure *Fuita i martiri de Sant Andreu Milà*, una adaptació teatral del llibre de Miquel Àngel Riera. Els actors Joan Gomila i Sebastià Adrover de la companyia La Fornal protagonitzen l'espectacle carregat d'intriga i suspens al voltant d'un assassinat. Aquest muntatge actualment està de ronda per tot el país. La seva visita a València és una oportunitat única per a reflexionar sobre la maldat dels delictes i per què algú que ha decidit fe-se frare pot arribar a abandonar el seu convent per cometre un crim.

Imatge promocional de l'obra 'Quan les parets parlen'. TNT

CITA AMB LES NOVES TENDÈNCIES TEATRALS A TERRASSA

Festivals Aquest cap de setmana el festival Terrassa Noves Tendències presenta trenta-set espectacles

REDACCIÓ

Enguanys es fa el desè festival de creació contemporània i emergent Terrassa Noves Tendències, que arriba amb un programa carregat de novetats: s'hi presenten trenta-set espectacles, dels quals tretze són coproduccions i catorze són estrenes absolutes. Però el festival manté l'essència i continua optant per la difusió de l'obra de nous creadors que encara són poc coneguts. Per això, els artistes emergents que presenten les seves primeres propostes escèniques tenen un espai

prioritari en el festival.

El TNT és una plataforma que pretén catapultar artistes emergents, a través de coproduccions, i d'altres que tenen una trajectòria consolidada. Així, entre els més desconeguts, s'hi troben Oriol Morales, Vero Navas, Señorita Blanco, Núria Vila, Nico Jüngen, Laura Clos, Carles Castaño i el col·lectiu andalus Vértebro. Alhora, hi haurà artistes més consolidats com ara Oriol López, que presenta 'Silence', un espectacle en què s'explora la figura del fill i es qüestiona l'espai de la infància en la contemporaneïtat.

El certamen també s'obre als espectacles internacionals amb la companyia finlandesa de teatre visual i circ contemporani WHS, que presenta la peça 'Cutting Edge'; el grup belga Berlin, amb 'Zvizdal', que narra la història d'una parella de supervivents de la tragèdia de Txernòbil; o l'espectacle renovat 'Les esqueïters', de Marcel Borràs i Nao Albert, amb la coproducció del Théâtre de l'Archipel de Perpinyà. També hi ha el TNT Kids, un espai d'espectacles per a infants que es va posar en marxa l'any passat i que amplia el seu horari.

'Mother!' és l'últim film de Darren Aronofsky.
PARAMOUNT PICTURES

EL DIRECTOR **DARREN ARONOFSKY** TORNA ALS CINEMES AMB '**MADRE!**', PROTAGONITZAT PER **JENNIFER LAWRENCE** I **JAVIER BARDEM**

El director d'obres tan importants com *Requiem por un sueño*, *Cisne negro* o *Pi*, fe en el caos, Darren Aronofsky, torna als cinemes amb *Madre!*, un film protagonitzat per Jennifer Lawrence i Javier Bardem. El film, que es mou entre el thriller, el drama i el terror, va generar controvèrsia al Festival de cinema de Venècia, on va aixecar tant xiulets com aplaudiments. Un altre film destacat d'aquest cap de setmana és *La cordillera*, que té com a protagonista Ricardo Darín, qui es posa a la pell d'un president argentí. També s'estrena el musical *La llamada*, dirigit per Javier Ambrossi i Javier Calvo, en què participa TV3.

Mother! *Madre!*

—
Direcció: Darren Aronofsky. Intèrprets: Jennifer Lawrence, Michelle Pfeiffer, Kristen Wiig; Javier Bardem, Ed Harris, Domhnall Gleeson. Gènere: Terror.
—

Un poeta que està en ple blocatge creatiu i la seva jove esposa viuen tranquil·lament en una casa que rehabiliten enmig de la natura. La seva vida canvia totalment quan dos estranys els visiten d'imprevist. El comportament del marit és cada vegada més estrany i això estressa l'esposa, que intenta fer fora tothom de casa seva.

La cordillera

Direcció: Santiago Mitre. Intèrprets: Elena Anaya, Paulina García, Dolores Fonzi; Ricardo Darín, Christian Slater, Daniel Giménez Cacho. Gènere: Drama.

En una reunió de presidents llatinoamericans a Xile, Hernán Blanco, el president argentí, viu un drama polític i familiar que el farà prendre dues decisions importants. Per una banda, ha de solucionar una complicada situació emocional amb la seva filla, i per una altra, ha de prendre la decisió més important de la seva carrera política.

Gats

'Rudorufu to ippai attena'

Direcció: Kunihiro Yuyama i Mikinori Sakakibara. Gènere: Animació.

En Rudolf perd el seu amo i arriba a Tòquio dalt d'un camió. A la ciutat, coneix un gat autoritari que és el cap d'una comunitat de gats rodamons. Rudolf comença una nova vida amb tota aquesta colla de felins. En català.

La llamada

Direcció: Javier Ambrossi i Javier Calvo. Intèrprets: Belén Cuesta, Macarena García, Anna Castillo; Richard Collins-Moore. Gènere: Musical.

Bernarda és una monja que vol salvar un campament cristià amb la cançó 'Viviremos firmes en la fe'. La germana Milagros, una jove que dubta sobre la seva vocació, recorda amb nostàlgia que li agradava molt el grup Presuntos Implicados. María i Susana són dues adolescents que estan castigades per haver-se escapat a un concert i tenen un grup que s'anomena Suma Latina.

La història d'‘El naixement’ balla entre les urnes i els bressols, tots dos símbols innegables del futur

Miquel Strubell

‘EL NAIXEMENT’ D'ELISENDA GUIU

Arola editors publica aquest text teatral que se situa en el dia del referèndum

REDACCIÓ

La vigília del dia del referèndum sobre la independència de Catalunya, neix a Madrid la filla del Jorge i l'Eulàlia.

L'endemà, a Barcelona, els cunyats Jaume i Montse exerceixen el seu dret a vot a primera hora del matí i, malgrat les reticències del Jaume, acèrrim independentista, se'n van immediatament cap a Madrid per conèixer la seva neboda. Unes hores més tard, a la planta de nounats d'una clínica madrilenya, té lloc la trobada dels quatre personatges, que posarà en evidència la manera de relacionar-se entre ells a partir de les idees de cadascú. Aquesta obra de teatre, que és a punt d'arribar a les llibreries, es titula *El naixement* i és escrita per Elisenda Guiu i publicada a Arola Editors.

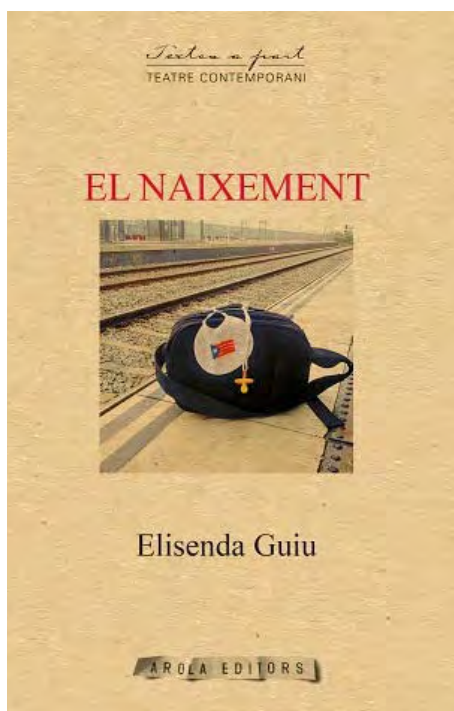
Llegiu-ne un fragment.

Miquel Strubell ho explica en el pròleg: «L'obra no pretén ser una crònica històrica ni un tractat polític: qualsevol gest pamfletari en boca d'algú serà blasmat pels altres tres personatges. Tampoc no es limita a un tractat sociològic de les relacions entre catalans i espanyols (o madrilenys!): tots els tòpics al respecte són també replicats i contestats pels altres. Podríem dir que més aviat és la suma de tot una mica. Ara bé; si alguna cosa el text retrata sense miraments són

les relacions en general –de parella, fraternals, de família política...– i el vincle que s'estableix a partir del que pensen els diferents membres. Els mites i els estereotips –fins i tot, els prejudicis, de vegades– en alguns casos han fet prevaldre el silenci per damunt de la sinceritat. Però al llarg d'aquesta història, amb els dos fets contextuais més rellevants (el naixement d'una criatura i la celebració d'un referèndum d'independència) els silencis aniran desapareixent, amb confessions sorprenents per part d'alguns dels personatges i, no cal dir-ho, per al lector, a mesura que l'obra arriba al seu clímax. És, d'alguna manera, una història d'esclats: en un moment determinat, les contencions de cada personatge es desfan, tot trontolla i tothom es deixa anar, amb efectes dramàtics... I ja no en dic res més per no fer un «spòiler», com ara diuen en català (jo, com a anglòfon, ho he dit tota la vida!).»

«La història d'*El naixement* balla entre les urnes i els bressols, tots dos símbols innegables del futur. Però al capdavant, urnes i bressols no deixen de ser un pretext per endinsar-se –de manera molt convincent– en les dinàmiques de comportament social i de les emocions humanes en el seu conjunt: l'amor, el temor, la il·lusió, l'hostilitat, la rauxa, la tendresa...»

‘EL NAIXEMENT’,
D'ELISENDA GUIU.

CONILL AMB ALLADA

Un rostit gustós i nutritiu, que fa festa

Ingredients

(per a quatre persones)

- 1 conill d'un quilo (amb el fetge)
- 1 cabeça d'all i 3 grans d'all més
- 1 ceba ben grossa
- 20 ametlles i avellanes
- 4 patates grosses fetes a trossos
- oli, sal, pebre
- 1 ramet d'herbes aromàtiques (llorer, farigola, romaní)
- 1 got de vi ranci
- un got d'aigua

NEUS CUSCÓ

En una cassola gran posem oli i la cabeça d'all sencera. Fem a trossos el conill, el salpebrem i el sofregim. Afegim la ceba tallada petita i el ramet d'herbes. També el got de vi ranci. Abaixem el foc i deixem que faci xup-xup. Quan el vi s'hagi evaporat, posem a la cassola un got d'aigua. Retirem el fetge, que ja serà cuit. Afegim les patates i fem coure el rostit durant una hora.

Per fer la picada: Posem el fetge, que ja serà cuit, en un morter o en una picadora, juntament amb els tres grans d'all cru i les ametlles i avellanes. Ho piquem tot i ho deixem amb una mica d'aigua.

Quan les patates siguin cuites, hi tirem la picada per sobre i deixem el rostit al foc cinc minuts més. I ja tenim el plat fet. 🍴

Mundó anuncia querelles del govern contra el fiscal general de l'estat espanyol i el fiscal superior de Catalunya

L'Autoritat Catalana de Protecció de Dades nega que cap membre de mesa de l'1-O pugui ser multat

La CUP exigeix als comuns no 'devaluar internament' l'1-O i que el defineixin com una protesta

Colau votarà en blanc en el referèndum

Els cossos trobats al pantà de Susqueda corresponen a la parella desapareguda

Crida a defensar els col·legis electorals de l'1-O a partir d'aquesta tarda

Centenars de persones es concentren a Palma en defensa de la democràcia i la llibertat